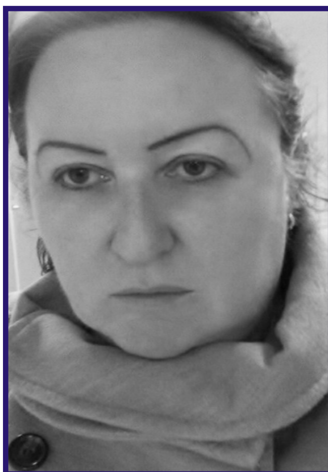

De acelaşi autor:

Vânzătorul de imagini (Ed. Călăuza v.b. 2010)
La nord de sufletele voastre (Ed. Călăuza v.b., 2011)
Judecata apei (Editura DaniMar, 2012)

978-606-517-058-2

Dorina Brânduşa Landèn • Amurguri / Sunsets

Colecţia 33

DORINA BRÂNDUŞA LANDÈN

Amurguri
Sunsets

Colecţia
33

Editura CĂLĂUZA v.b.
Editura DESTINE LITERARE

DORINA BRÂNDUŞA LANDÉN

AMURGURI
SUNSETS

Coperta de / Cover by: Daniel Bârgau
Grafica coperta de / Book graphic by: Cristina Şandor

Editura „CĂLĂUZA v.b.“
“CĂLĂUZA v.b.“ Printing House
– DEVA
Str. Horea, nr. 30
Cod. 330047, jud. Hunedoara
R O M Â N I A
Tel. 0254/215545; 0744 521 284
E-mail: editura_calauza@yahoo.com

Editura „DESTINE LITERARE“ – Montreal
(Asociaţia Canadiană a Scriitorilor Români)
“DESTINE LITERARE“ Printing House – Montreal
(A Romanian -Canadian Writers“ Association)
I. S.B.N.: 978-0-9948134-0-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LANDEN, DORINA BRÂNDUŞA
Amurguri = Sunsets / Dorina Brânduşa Landen ; trad. în lb. engleză: Daniela Bullas. - Deva : Călăuza v.b., 2015
ISBN 978-606-517-058-2

I. Bullas, Daniela (trad.)
821.135.1=111=135.1

DORINA BRÂNDUŞA LANDÉN

AMURGURI
SUNSETS

Traducere în limba engleză de/
Translated into English by:
Daniela Bullas
Grafică de/ Graphics by:
Cristina Şandor

Editura „Călăuza v.b.“ / “Călăuza v.b.“ Printing House – Deva
Editura „Destine Literare“ / “Destine Literare“ Printing House – Montreal

Motto:

Încă de dinaintea naşterii
s-a întâmplat tot ce se putea întâmpla
în chilia sângelui meu
timpul îşi întoarce veşnicul ceas
tălpile îmi miros a tămâie
şi chiar mâinile mi se zbat
ca un iepure mai alb decât omătul
prins în capcană
nici cele văzute şi atinse
nici cele auzite şi înţelese
nu mă bucură
legile firii sunt în instinctele mele dure
şi-mi e frică
să nu-mi fie frică de nimic.

Motto:

Since before birth
it happened what all that it could've happened
in the cloister of my blood
time turns its timeless watch
my feet smell of incense
and even my hands rip and tear
like a rabbit whiter than snow
trapped
neither those seen and touched
nor those heard and understood
are gladden me
the laws of nature are my harsh instincts
and I'm scared
not to be afraid of anything.

NOTE BIOGRAFICE

Se auzea vinul curgând prin struguri
dintre nori
lumina o jumătate de lună metalică
ceasornicul mărunţea timpul.

Numărându-şi tăcerile
singură
în noaptea aceea
plângea mama.

Eu nu mă născusem încă
şi moartea înota lângă mine.

Trupul nu mai încăpea
în miezul întunericului
grăbindu-mă să trăiesc
să ajung la capătul drumului.

Mă năşteam fără-ncetare
fără o pată de sânge
precum dimineaţa pe limba unui clopot

măcinând propriile mele celule
deveneam sentiment

dar în mine veghea îngerul
curat şi luminos ca oglinda
el nedefinitul neştiutul
mă aservea trandafirului
iar dâra de sânge a sfidării mele
era însăşi mireasma.

Mama
mai tânără decât mine prin moarte
m-a născut la cumpăna ceasului rău
mi-a umplut gura cu laptele memoriei
şi o tristeţe profundă
zadarnică.

BIOGRAPHICAL NOTES

We could hear the wine running through the grapes
among clouds
beacon a half of a metallic moon
a clock breaking up time.

Counting its silences
alone
in that night
my mother was crying.

I wasn't born yet
and death was swimming with me.

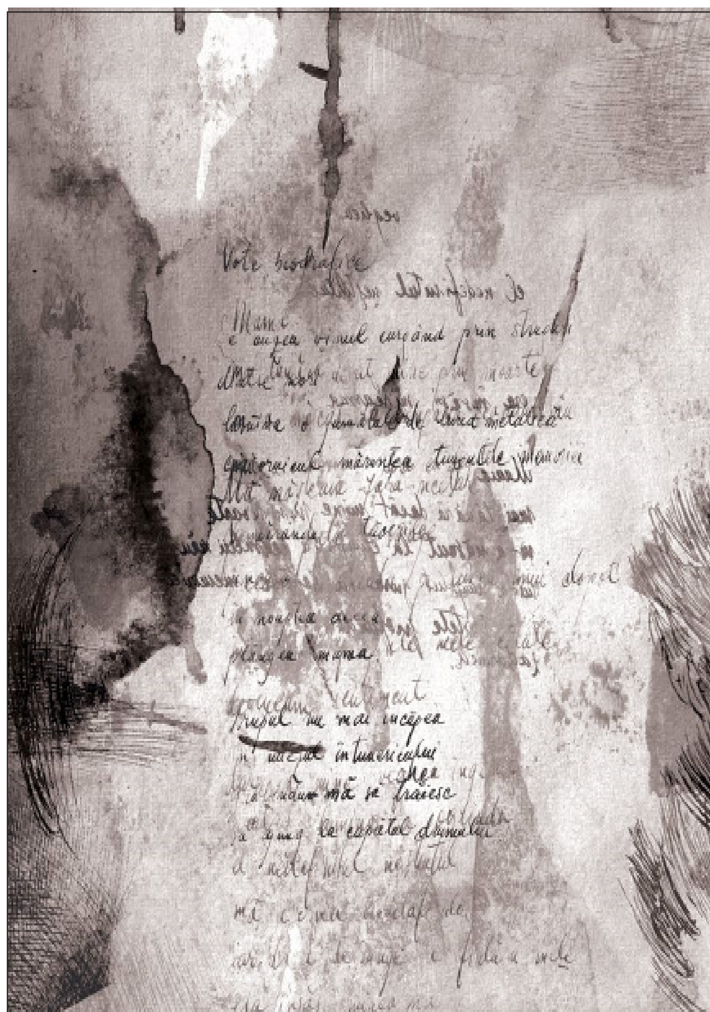
The body no longer fit
at the heart of darkness
rushing me to live
to reach the end of the road.

I was born without ceasing
without a blood stain
like a morning on a tongue of a bell

grinding my own cells
I was becoming sentiment

but from inside an angel was watching me
clean and bright as a mirror
he the non-final the ignorant
subdued to the rose
once again trail of blood of my defiance
it was the very fragrance.

My mom
younger than me in death
delivered me at the turn of an evil hour
filled my mouth with the memory milk
and a deep sadness
in vain.

IZVORUL LIMPEDE

Zei anonimi şi ţâfnoşi
se năruiau în lumina zorilor.
În zbaterea-i aurie
ziua părea gata să explodeze.

Prin aer plutea polenul de salcie.
Atingeam cu degetele copacul
trunchiul tânăr tare şi răcoros
primind enorma palmă a rădăcinilor apei
simţind cum prospeţimea
mă scalpează.

Timpul copilăriei era
un balon pe plafonul cerului.
Prin izvorul limpede
picioarele-mi treceau înot
ca nişte păstrăvi.

În pădure
ghebele mânătărcile crăiţele
crescuseră prea înalte
la voia întâmplării.
Sub salcia unduindu-şi ramurile
graţios ca o tânără fată
am auzit în picurarea frunzelor
infinitul.

Bunii mei se trimiteau la muncă
şoptind cuvinte scrâşnite
amorţind toate simţurile
mintea care-i făcea să gândească
şi chiar urechile străzii:
noi suntem ai pământului
curând sub el ne vor lua
puterile întunecate
ca nişte gloanţe
soldaţii obosiţi de drum.

Neavând niciodată timp să fiu mâhnită
strângeam lacrimile într-un fir de iarbă
le ascundeam sub o piatră.
Vârstele inversate capetele răsturnate
conştiinţe ce se-ntorceau ca o mănuşă
ţipătul înmănunchind toate spaimele
toate bucuriile strigătul singur
modulat după meandrele instinctului
le dădeam focului să le ardă.

Dimineţile la oglindă
mă făceam frumoasă
alergam la izvorul limpede
copil hârjonindu-se cu vântul
murmurând printre frunze
respirând împreună cu ciocârliile.

Erau flori de muşcată la fereastră
trosnetul focului din vatră
era izvorul cu apa molatecă
curgând mai departe.

Cât de misterios mi se părea să văd
prin transparenţa dimineţii
creşterea vinelor primăverii.
Pătrundeam lumea cu toate simţurile libere.

Nu ştiam că ramura istoriei mele
ascundea un vierme.
Aveam trei ani
o rochie subţire fără mâneci
şi un contract de glorie cu soarele.

THE CRYSTALLINE SPRING

Anonymous and feisty gods
were fallen into the light of dawn.
In its golden struggle
the day seemed ready to explode.

Willow pollen was floating in the air.
With my fingers I was touching the tree
the strong and cool young trunk
receiving the enormous palm of the roots of the water
feeling how freshness
scalps me.

The time of childhood has been
a balloon up on the roof of heaven.
In the crystalline spring
my legs were swimming
like some trout.

In the forest
the honey agaric the porcini mushrooms the marigolds
were growing too high
adrift.
Under that willow shivering its branches
graceful like a lassie
I've heard in the dripping of the leaves
the infinite.

My grandparents were sent to work
whispering gnashed words
numbing all senses
the brain that made †them think
and even the street ears:
we belong to the earth
soon deep down
the dark powers will take us
like some bullets
road-weary soldiers.

Never having time to be rueful
I was collecting my tears in a blade of grass
hiding them under a rock.
Unturned ages upside down heads
consciences turned inside out like a glove
the cry bundling all fears
all joys the yell alone
modulated after the fluctuations-of-instinct
I've thrown them into the fire to burn them up.

In the mornings in the mirror
I was making myself pretty
running to the crystalline spring
- child romping with the wind
babbling amongst the leaves
breathing with the larks.

There were geraniums by the window
the crackling sound in the fireplace
there was the brook with heavy water
flowing on.

How mysteriously I seemed to see
through the transparency of the morning
the growing veins of spring.
I was plunging into the world with all my open senses.

I didn't know that my genealogic branch
was hiding a worm.
I was three
in a thin sleeveless dress
and a contract of glory with the sun.

IUNIE 1963

Tata mi-a cumpărat o singură pereche de sandale
erau sclipitoare ca pomul de Crăciun
roşii ca macii destrămării.

Dacă aş fi ştiut că vine
aş fi stat ascunsă sub o pernă roşie
sau după marginea neagră a cuvintelor
care îmi închideau inima
aruncându-i în obraz întunericul.

Trăiam în case separate
vieţi separate
el şi cu mine
fără nimic în comun
în afara sângelui.
O emulsie era timpul
curgea şi ne îneca.

Mă obosiseră poruncile celor prea maturi
şi prea trişti
răspunderea trădările alcoolismul
rarele zvârcoliri ale conştiinţei.

Temându-mă să nu cresc prea repede
mi-am încredinţat primele deziluzii
becurilor cerului.
Am învăţat să vociferez
împotriva conformismului.

JUNE 1963

My father has bought me a pair of sandals
they were as bright as a Christmas tree
as red as the fretted poppies.

If I knew he was coming
I would've hidden myself under a red pillow
or behind the black edge of the words
which I closed my heart
throwing in his face the darkness.

We were living in separate houses
having separate lives
him and me
with nothing in common
apart from blood.
Time was an emulsion
streaming and drowning us.

I grew weary of the commandments of those too mature
and too sad
the responsibility the betrayals the alcoholism
the rare writhes of the consciousness.

Afraid of growing too fast
I assigned myself the first disappointments
of the light bulbs of heaven.
I've learned to vociferate
against the conformism.

IUNIE 1972

Am trecut peste podul îngust al copilăriei
cu siguranţa oarbă a celui ce-a semănat câmpul
şi acum aşteaptă germinarea.

În tăria zorilor mă trezesc deodată
uimitor de puternică
peste un neam de pruni în floare
îmi întind domnia
pe cer aprind ruguri mari
oceanul întreg l-aş bea
m-aş îmbăta cu veşnicia.

Amurgul vine spre mine prea devreme
bancherii umbrei cosesc lumina
cât mă tem – a nopţii sunt –
iar ziua de mâine-mi pare făcută din petece
eu voi inventa o istorie
pe pajiştile lumii voi semăna fraze
înainte să mă risipesc în culisele orizontului
ca un poem de aer.

Ierburile lui iunie spală picioarele ploii
învăţ să simt adâncimea verii
respir din plin
şi vechiul puls al timpului vibrează greu
prin sânge-mi galopează herghelii de cai
mânji care cresc la lumina soarelui
si se nasc în alergare
aud sub copitele lor
freamătul nenumăratelor drumuri ale utopiei.

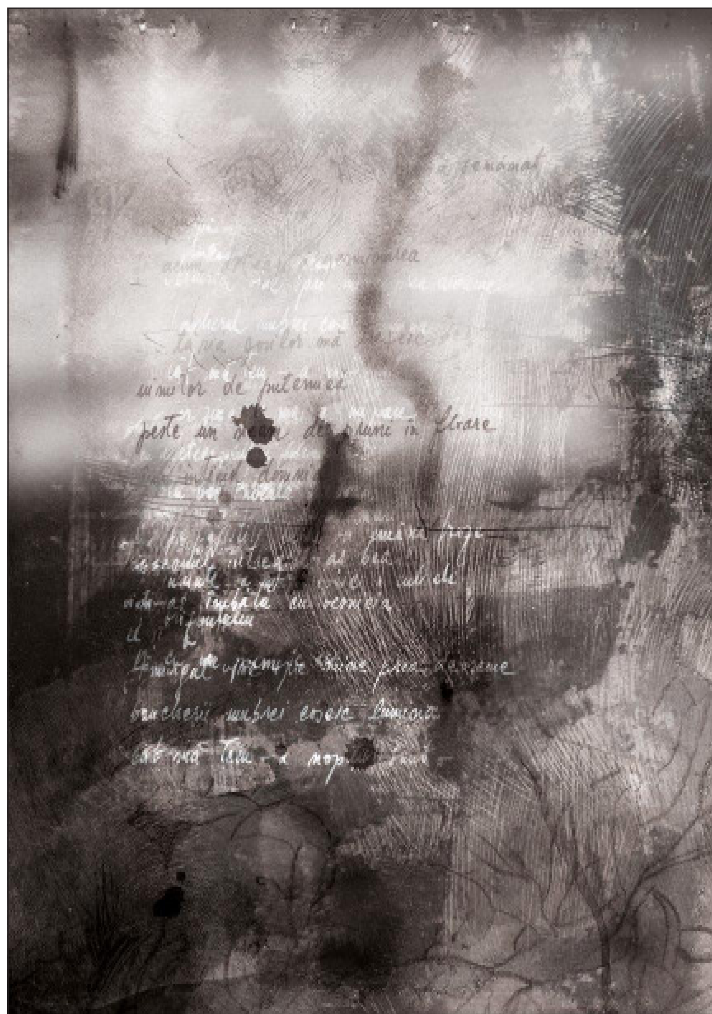
JUNE 1972

I've crossed the narrow bridge of childhood
with the blind certainty of that one has sown the field
and now awaits its germination.

I suddenly wake up in the intensity of dawns
amazingly strong
over a generation of plums in blossom
I extend my reign
I lit up huge pyres in the sky
I would drink the whole ocean
I would get drunk on eternity.

Twilight comes too soon for me
the bankers of the shadow mow the light
but I fear – I belong to the night -
and tomorrow –seems to be made   of patches
I will invent a history
on the meadows of the world I will sow phrases
before I dissipate myself onto the backstage of the horizon
like a poem of air.

The herbs of June washes the feet of the rain
I learn to feel the depth of the summer
breathe fully
and the archaic pulse of time is vibrating strong
through my blood hoards of horses are galloping
foals that grow in the sunlight
and born into running
I hear under their hooves
the uproar of the numerous roads of utopia.

DECEMBRIE 1987

Eram tânără străvezie
cetăţean cu drepturi depline
într-o ţară de umbre.

Printre legi şi reguli se-ascundeau obraji
jumătate servili jumătate sfidători
tăioşi gingaşi ca un junghi de fier.
De pretutindeni sticleau ochi fără pleoape
dar nimeni să-i privească.

Lasă fereastra deschisă
să se vadă feţele noastre
să se audă
conversaţiile noastre prudente –
îmi spunea mama.

Ziua
era zadarnică trudă
până-n pânzele albe
fără perspectivă – lucrările oamenilor
cu speranţele îngenuncheate.
În bruscă rostogolirea amurgului
ningea mărunt
peste frumoasa ţărână a patriei.

Pe străzi ce duceau spre marea tăcere
cei de bună credinţă
oameni fără vârstă
trupuri obosite năruite
în paltoane prost croite
se-ntorceau cu capul în piept
acasă.

Teribilă comedie:
când nimeni nu mai aştepta nimic
şi neputinţa se furişa
adânc în măduva oaselor
la magazinul din colţ
se vindea pâine şi carne –
premiul nostru de consolare
alina foamea
măcina pustietatea.

Era un amurg scrâşnitor
o ameţeală urca panta cerului
spre noapte renăşteau visele
doar pentru a arde în zori.

False păpuşi
ce nu-şi mai găseau strămoşii
inerte de la naştere
cădeau de acord înainte de a şti
ce hotărâre se luase şi
dacă au voie să gândească –
înţelegerea era exclusă –

cântând o arie dinainte stabilită
strigând mai tare decât trebuia
mărşăluind cu ochii sus la steaguri
mărşăluiau spre nicăieri
şi eu mă-ncolonam împreună cu ele
pe stadioane sângerând
evenimente ce puteau fi eroice.

Eram copaci anticipând securea
spaima ne hrănea
creştea din piept
ca animalele sălbatice –
mulţi au murit de această expansiune.

Eu le trăiam pe toate
le-ntruchipam pe toate
mă strecuram cu paşi de pisică
printre gratiile zilelor

îmi puneam bandaje pe suflet
contemplam Absoluta Absurditate
şi eram laşă
laşă aşa cum alţii erau credincioşi.

Ţara de umbre îmi părea
nepătată şi vastă
fără margini şi fără sens
ca o poruncă mută
strângându-se în jurul bronhiilor.

Acum sentimentele nu ne mai sunt
de nici un folos
sensul durerii e să biciuiască
eu nu pot să te-nvăţ cum să trăieşti –
îmi spunea mama.

În amurgul scrâşnitor
sute de umbre încet se-nălţau
împrejuru-mi
mă loveau mă striveau
mă zideau şi mă înecau
apoi ascultau
cum o mulţime de peşti
foiau în visele mele.

Îmi creşteau aripi din talpă
călăream păduri
îmi trebuiau munţii
să pun temelie
rugului meu nemistuit.
Îmi trebuia marea
cu veşnica ei îmbrăţişare
s-acopere măruntaiele strâmte-ale lumii
din care se ridica libertatea –
atâta câtă încăpea
între un om şi umbra lui.

Eram răni otrăvite
cu crestături adânci narcotizate
din care se năşteau întruna monştri.

În clipa aceea
îmi muşcam carnea.

Spală-te bine
să nu se vadă sângele
nu vorbi tare
şi în nici un caz
să nu plângi –
îmi spunea mama.

Eram tânără străvezie
mă luminau felinare de ceaţă
şi-n brusca rostogolire a amurgului
parcă ningea de-o mie de ani
peste frumoasa ţărână a patriei.

DECEMBER 1987

I was a transpicuous lassie
with full citizenship rights
in a country of shadows.

His cheeks were hiding amongst laws and rule
half servile half defiant
sharp delicate as a shooting iron.
From everywhere there were eyes shining without eyelids
but no one to watch them.

Leave the window open
our faces to be seen
to be heard
our prudent conversations -
said my mum.

The day
was a labour in vain
to the bitter end
without perspective – people's work
with enslaved hopes.
In the sudden rolling of the twilight
snow was drizzling
over the beautiful country's dust.

On streets leading to the great silence
those in good faith
ageless people
tired bodies crumbled
in poorly tailored coats
with their heads resting on the sternum were coming back
home.

Terrible comedy:
when no one was expected anything
and frailness was sneaking
deep to the backbone
in the corner shop
there were selling bread and meat -
our consolation prize
alleviating hunger
grinding the void.

It was a gnashing dusk
giddiness was climbing an ascent to the sky
dreams were reborn towards a night
only to be burnt at dawn.

False dolls
that no longer could find their ancestors
inert from birth
they were coming to terms before knowing
what decision had been taken and
if they were allowed to think -
the apprehension was excluded -

singing an aria in a predetermined area
shouting louder than one should
marching and looking up at the flags
marching to nowhere
and I was lining up with them
on stadiums there were bleeding
events that could've been heroic.

We were trees anticipating the ax
fear fed us
growing from chest
as wild animals -
many died by this expansion.

I've lived them all
portrayed them all
I've been cat sneaking
throughout the bars of days

I was putting bandages on the soul
contemplating at the Absolute Nonsense
and I was a coward
as faint-hearted as some were believers.

The country of shadows seemed to me
spotless and vast
endless and meaningless
as a mute order
tightening around the bronchi.

Now feelings are no more
are no use
the meaning of pain is to whip
I can't teach you how to live -
my mother was telling me.

On the eve of gnashing
hundreds of shadows have been slowly-rising
around me
hitting me crushing me
having me built in and drowning me
then listened to me
how loads of fish
were bustling into my dreams.

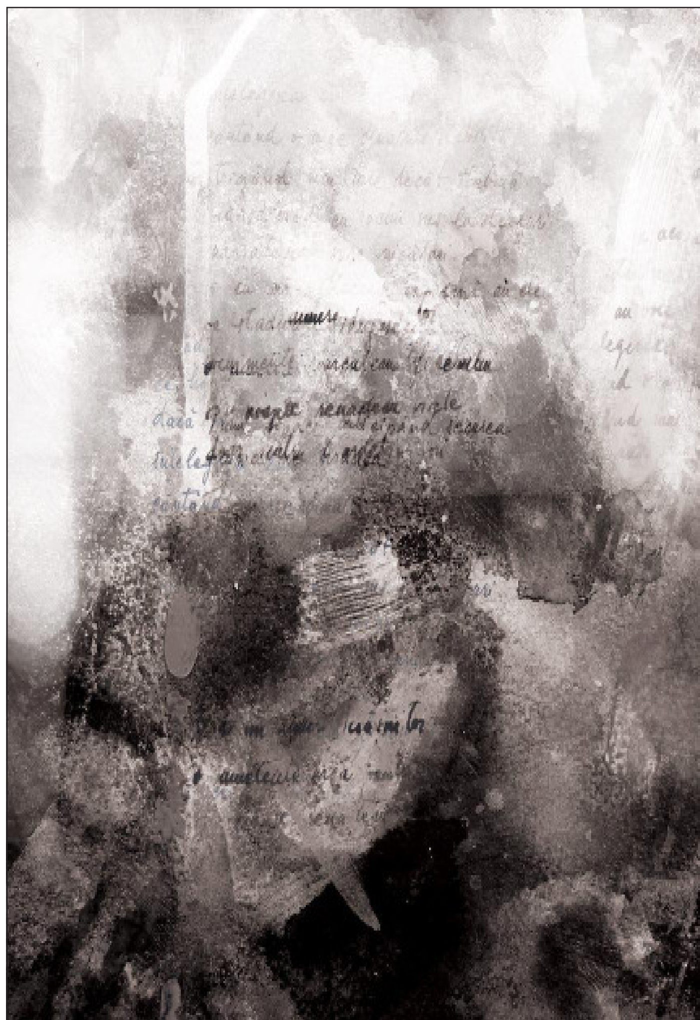
Wings were growing from my soles
I was riding forests
I was in need of mountains
to put them as a base
of my unburned pyre.
I needed the sea
with its eternal embrace
to cover the world-tight bowels
from which freedom is on the rise -
so much as it fits
between a man and his shadow.

We were poisoned wounds
with deep narcotic notches
that gave birth to ongoing monsters.

At that moment
I was biting my flesh.

Wash yourself
so the blood can't be seen
don't shout
and in no circumstances
don't cry -
said my mum.

I was a transpicuous lassie
fog lamps were showering **light beams** over me
and in a sudden rolling of twilight
it seemed as it was snowing for a thousand years
over the beautiful country's dust.

NOIEMBRIE 1988

Într-o sâmbătă seara
a bătut clopotul
a bătut şi i-a-mpietrit limba.
Nu era sărbătoare.

Dintre hergheliile norilor răsărea
luna încremenită şi galbenă
ca o fecioară hepatică.

Cu pasărea fără aripi pe umăr
mama întoarsă cu spatele
spre desişul civil şi spre mine
călărea pe creasta strălucitoare a valului.
Când umbra ei se sfârşea
se ivea alta dintre nisipuri.

În solitudinea lor bătrânii
se făceau iar tineri
beau vin şi fumau
tutunuri amare
în barurile oraşului
devenite dintr-o dată sufocante.

Şi ea neatinsă – moartea –
însângerând bruma
măcina trupul mamei mele.

Nicio claviatură nu răsuna
la balul amurgului lumii
neurotici pianiştii toţi
şi-au tăiat degetele.

NOVEMBER 1988

One Saturday evening
the bell has struck
it struck and petrified its tongue.
There wasn’t a holy day.

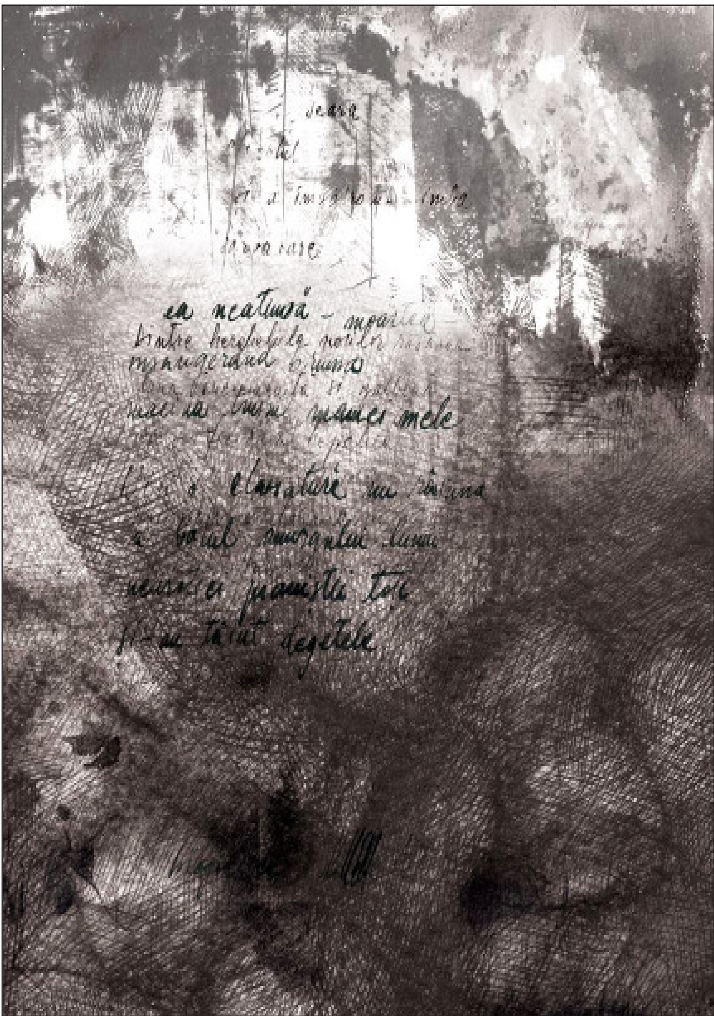
From hoards of clouds it was raising
the stunned and yellow moon
as a hepatic virgin.

On her shoulder with a bird without wings
mum had her back turned
towards the civil wildwood and me
riding the crest of a bright wave.
At the end of her shadow
another one arose from sand.

In their solitude the elderly
were becoming again the young
drinking wine and smoking
bitter tobacco
in the city bars
which have become suddenly suffocating.

And she the untouchable – the death -
bleeding the frost
was eating my mother’s womb.

No clicking sound of a keyboard
at the ball of a twilight world
all neurotic pianists
have cut off their own fingers.

EXILUL

Viaţa mă izbeşte cu precizia glontelui
cu cine să împart vinul cel vechi
cu cine răsuflarea din urmă
doar pământul fertil se hrăneşte cu sângele meu

iată-mă cu nervii întinşi de la o singurătate
la alta
imensă rană de fluide zăpezi
locuiesc în sămânţa clară a elementelor
ca un muribund îmbrăţişând o frunză

am eu mânia tăria trufia
călare pe calul meu negru neînşeuat
să continui solitară călătoria
prin negativul existenţei

de-a lungul rugurilor aprinse
genunchii mei nu vor sângera niciodată

eu merg împotriva fluxului şi refluxului
topesc cu inima mea stele de gheaţă
şi las în urmă poduri ce-au ars

am eu alcătuirea tandreţea îngăduinţa
să iert trădările infatuările dualităţile
să vă spăl mâinile cu lacrimile mele
să-mi preschimb globulele albe în compacte ninsori
să vă cedez de bunăvoie oceanul de sticlă
al exilului meu autoimpus.

THE EXILE

Life strikes me with the precision of a bullet
with whom to share the old wine
with whom to share the last breath
only the fertile soil feeds on my blood

here I am with my nerves stretch from one loneliness
to another
an immense wound of fluid snowfalls
I live in a clear seed of the elements
like a moribund embracing a leaf

I have the strength the pride
riding my unsaddled black horse
to continue the solitary journey
through the negative of the existence

along the lit pyres my knees
will never bleed again

I go against the flow and ebb
melting with my heart icing stars
and leave behind burned bridges

have I got the composition the tenderness the tolerance
to forgive the betrayals the infatuations the dualities
to wash your hands with my tears
to transform my white blood cells in compact snowfalls
to voluntarily give up the ocean of glass
of my self-imposed exile.

LUMEA FĂRĂ CUVINTE

Vorbesc despre distanţa care ne separă
înainte de a ne ucide unul pe altul
în lumea-n care nu mai sunt cuvinte
prizonieri în cuştile vieţilor noastre
despuiaţi de amintiri
deposedaţi de sentimente
– ridurile lor brăzdează lacrima mea –

foarte singuri rătăciţi
în obişnuinţa preocupărilor minore
îşi câştigă existenţa
îşi găsesc o existenţă
cutremurător de obositoare
neînsemnată
cioplindu-şi inima dinăuntru spre înafară.

Unii rezistă nu toţi
în ora infirmă
ceilalţi încearcă să vorbească
ar avea ceva de spus
dacă n-ar fi muţi
dacă zeii nu le-ar fi tăiat limba.

Prietenii care mi-au rămas credincioşi
până la moarte
nu mai sângerează

ca Lazăr ar putea învia
doar să găsim ceva necesar
care să ofere o alternativă
la uciderea noastră zilnică.

Doar noaptea îmi rămâne mie
mai tandră decât lumina lunii polare
– îmi cer scuze – eu m-am retras
cu neliniştea sufletului meu
răstignit în cuie de aur
martor tacit la sinuciderea balenelor albe.

THE WORLD WITHOUT WORDS

I talk about the distance that separates us
before we kill one other
in a world where words are no longer
prisoners in the cages of our lives
naked memories
deprived of sense
- their wrinkles streaking through my tears -

very lonely and lost
in the humdrum of their minor concerns
earn their existence
find an existence
shockingly strenuous
insignificant
carving their heart inside out.

Some survive though not everyone
within the crippled hour
others try to speak
would have something to say
if they weren't dumb
if the gods hadn't cut their tongues.

Those friends who stayed faithful
till death
stopped bleeding

so Lazarus could rise
We just need to find something necessary
to provide an alternative
for our daily killing.

Only the night is left to me
younger than the polar light
– I apologise – I'm withdrawn
with the anxiety of my soul
crucified in golden nails
silent witness to the suicide of the white whales.

TRECEREA ÎN ANOTIMPUL RECE

Nici un cuvânt nu mai pâlpâie pe buzele noastre
nici o rămăşiţă de vis pe frunţile vii
prea singuri pentru a observa că plângem
tăcuţi trecem din toamnă în iarnă
migraţiuni de orbi cu sandale de fier
ne lăsăm devoraţi de marele fluviu
al celor ce-şi construiesc palate de pulbere.

Străbunii s-au culcat ca zăpezile
sângele nostru s-a subţiat într-al lor
dacă am ţine ochii deschişi
ar veni păsările iernii cu pliscul
mai ascuţit decât un hohot de râs
să ne ciugulească sentimentele
firimitură cu firimitură.

Străini cu chip absent
într-o lume violent viscolită
de un alb mai orbitor decât soarele
tresărim la iluzia frunzişului intact al pădurilor
prin care doar urletul lupilor tineri
precum un templu de dragoste pură
mai cere o posibilă vară.

GOING INTO COLD WEATHER

On our lips not a word blinks anymore
or a holdover dream on the lively foreheads
too lonely to notice our weeping
silent passing through autumn in winter
migrations of blinds with iron sandals
we let ourselves devoured by the great river
of those who build palaces of powder.

Our ancestors turned in like snows
our blood has thinned in theirs
if we keep our eyes open
birds of winter would come with their beaks
sharper than a laughter
to peck our feelings
crumb by crumb.

Strangers with blank faces
in a violent world storm-swept
by a white dazzling than sun
we startle at the illusion of the untouched foliage of forest
where only young wolves roar
as a temple of pure love
requesting another possible summer.

CEREMONIE FINALĂ

E prea târziu
să mai ajungi la sfârşitul zilei.
În cimitirul iernilor polare
culcate sunt legile tale din tinereţe
uitate sunt dimineţile leoarcă de ploaie
auriul verii culorile calde
anotimpurile
vârstele omului –
doar umbra unui lup alb
care şi el va dispare –

Sub cerul sfâşiat
de aripi metalice
în mareea oceanelor placentare
fierbe spuma neliniştii
născând statui din rugina
corăbiilor cu naufragiaţi
într-o eternitate mizerabilă.

Fără-ndoială
cineva tulbură orizonturile
cineva gata să râdă în hohote
cineva primejdios
chiar când doarme.

În marş prin somnul naţiunilor
războinicii nu şi-au pierdut armele
demonii n-au fost încă îmblânziţi.

E prea târziu pentru ceremonia finală.
Îmbrăcat în aur şi purpură
cavalerul scrântit al dezastrului
îşi arde sandalele.

FINAL CEREMONY

It's too late
to make it to the end of the day.
In the cemetery of the polar winters
your rules from your youth are lying
forgotten are the mornings soaked in rain
the golden summer the warm colours
the seasons
the ages of man –
only the shadow of a white wolf
that will disappear as well -

Under a torn sky
by metal wings
in the tide of the placental oceans
is boiling the foam of unrest
given birth to statues from rust
ships with castaways
in a miserable eternity.

No question
someone disturbs the horizons
someone is ready to laugh out loud
someone is dangerous
even when he's asleep.

In marching through the slumbered nations
warriors haven't lost their weapons
demons haven't been tamed just yet.

It's too late for the final ceremony.
Dressed in gold and crimson
a mad knight of disaster
is burning his sandals.

MEDITAŢIE ÎN GRĂDINĂ

Să supravieţuieşti sub munţii făgăduinţelor
în mijlocul concetăţenilor ocupând acelaşi spaţiu
treptuit ca o scară de care se-agaţă –
caracatiţe –
palide oase în prăpastia cerului.

Cum felul acesta de-naintare a oamenilor
şi urma prăfoasă
lăsată de gândacii secreţi
ai binelui public –
îndemânatici constructori de aer –
mi-au înverzit sălbatic bucuria
şi cum se zbate ea înlăuntru-mi
ca o specie gata să piară.

Să te naşti la întretăierea apelor
valul în ţărmul pieptului să te izbească.
Puhoiul te înalţă şi-n cele din urmă te leapădă
sub un roi amorf de ochi anonimi
cu priviri pofticioase
între continente şi ţări
în marea aşteptărilor noastre
care atârnă mult prea sus.

Un ins cenuşiu sub o mască
sau mai mulţi – potentaţi
în parlamentele stagnării
cu mintea organizată ca o maşină

de adunat bani –
pălăvrăgind despre fericire
îţi indică un drum pe care
nu-l ştie nimeni altcineva:
urmează-l!

Tu vrei doar o stare de bine
un pământ în care
ni se împletesc rădăcinile
şi unde însorită vine ziua de mâine.
Pâine apă aer
adevăr netemător de minciună
ordinea anotimpurilor
ritmul celor ce vor veni
şi prezentul lucrurilor trecute
– nevoi atât de paşnice –
sau poate iubirea ori moartea.

Vrei pâinea să fie mai bună
apa să fie vin iar aerul înmiresmat
dar sub coaja dorinţei maladive
nevoile noastre sunt totuşi
pâinea apa pământul.

Toate s-au ascuns în zadarnica iarnă
şi-ntr-un târziu înţelegi:
eşti un pigmeu din carne şi sânge
într-o imensă palmă de piatră.

Tu fii mulţumit cu preţul ce ţi s-a pus
la soldul acestei vieţi: zâmbeşte!
Raţiunea politică cere frunţi descreţite.

IN THE GARDEN

To survive under the mountains of promises
occupying the same space amongst fellows
leveled like a step-ladder on which –
                                        octopuses – are climbing up
pale bones in the abyss of the sky.

How this advancing of humans
and their dusty trace
left by secreting beetles
of a public good -
skilled builders of air -
have verdured my wild joy
and as she struggles inside me
like species ready for extinction.

To be born at the intercrossing of waters
a wave in the heart of the shore to strike you.
Torrent to lift you and then to drop you
under an amorphous cluster of anonymous eyes
wanton eyes
between continents and countries
of our great expectations
hanging far too high.

A gray man in a mask
or even more - magnates
at the Parliaments of stagnation
like a machine with organized mind

of collecting money -
tittle-tattle on happiness
it shows you a way
no one else knows:
follow it!

All you want is just a good feeling
a world where
our roots intertwine
and where tomorrow is sunny.
Bread water air
truth unafraid of lying
the order of the seasons
the pace of those who will come
and the present of the past things
- tranquil necessities -
though maybe love or death.

You want the bread to be tastier
water to be wine and the air fragrant
but under the skin of an unhealthy desire
our needs are still
the bread the water the earth.

They were all hidden in a futile winter
and in the end you realized:
you are a pygmy of flesh and blood
in an immense palm of rock.

Be happy with the price they've put on you
at the accounts of this life: smile!
Political reason requires smooth foreheads.

ÎNCEPUT DE SECOL

În această parte de lume nu există nepotriviri.
Regele se-ntoarce de la vânătoare.
Primul ministru cinează.
Eu am guturai.

Picioarele mele călcând pe zăpadă
lasă urme negre pe albul difuz
ca al unei fotografii de război
în care toţi morţii sunt tineri.

Aerul în plămâni face să explodeze
bombe subacvatice şi propriu-mi trup
devenit o armă mortală
se aliniază la tendinţa globală
de autodistrugere.

Dimineţile fericite s-au dus de-a dura
viaţa îmi scapă ca o minge magică
în lume sunt minus 38 de grade
şi-omătul rupe crengile plecate.

Dintr-un imens gheizer de gheaţă
se-aude neclar o vibraţie
ca zumzetul îndepărtat al bondarilor
se-aude bătaia prea repede-a arterelor
celor care trăiesc
sub legea propriei prăbuşiri în neant.

Renii se târăsc prin zăpadă.
Pe şosele elanii sunt loviţi de maşini.
Egoismul
creşte ca un zigot de rasă ameliorată.

Candidaţi la putere rânjesc
de pe câte-un afiş brumat pe ziduri
de după colţ creditorii pândesc
aroma pâinii şi-a mierii
hoţii-şi întind tentacule reci
să-ţi fure sufletul şi banii.

Acţionari investitori
oameni foarte bogaţi
peste măsură de binevoitori
ne copleşesc cu o compasiune echivalentă
cu dorinţa noastră înăbuşită.
Păgubaşi şi falimentari ghinionişti
oameni cu ochi goi ca nişte cuiburi
mânaţi de turmele ceţii rătăcesc
pe drumuri ce duc nicăieri.

Mă gândesc la ei ca la arborii din păduri
unde sălbăticiuni nevinovate-şi află moartea
păduri pătrunse prea-ndeajuns
de rădăcini trăgându-şi seva
din trupuri ce-au pierit fără urmă.

Cad dintr-odată zăpezi furioase
şi unduitoare hula mărilor
zbuciumate oceane atlantice

ne vor acoperi mai târziu
cu hohotul spumei albe sărutându-ne faţa
în vacarmul plecărilor
spre paradisul unde ne vom trezi
pe ţărmurile resemnate-ale ţărilor pe care
am uitat cum trebuie să le slujim
din pricina vieţii obişnuite – de nesuportat –
şi-a constrângerilor ce ne scot din sărite.

O, multe lucruri se petrec aici
şi dincolo de orizonturi cu bolţi insondabile
nepăsarea ne strânge de gât
cu ştreanguri împletite de incantaţia
vremurilor când împărţeam
mai mult umbra decât lumina.

În lumea pe care-am creat-o
nu mai încăpem
unii de alţii.
Condamnaţi suntem
în neliniştea începutului de secol
cercul în care-am fost ferecaţi
eu şi cu tine
toţi
să nu-l părăsim niciodată.

BEGINNING OF THE CENTURY

In this part of the world there aren't mismatches.
The king is returning from hunting.
The Prime Minister is dining.
I have catarrh.

My legs treading on snow
leave black traces on the diffusing white
like a war photograph
where all the dead are the young.

The air in your lungs burst
underwater bombs and my own body
became a deadly weapon
in line with the global trend
of self-destruction.

Happy mornings tumbled down
my life drops like a magic ball
in the world there is minus 38 degrees
and snow breaks the bowed branches.

From an immense geyser of ice
one can hear a vague vibration
as a distant hum of bumble bees
one can hear the too fast beating of the arteries
of those who live
under a law of its own collapse into nothingness.

Reindeers are crawling through the snow.
On the road the elk are hit by cars.
Selfishness
increases like a zygote of an enhanced race.

Candidates to government sneer
from a smattering wall poster
creditors are lurking around the corner
bread and honey aroma
thieves are stretching their cold tentacles
to steal your soul and money.

Shareholders investors
very rich people
overly benevolent
overwhelm us with an equivalent compassion
with our smothered desire.
Losers and bankrupts failures
people with empty eyes like nests
driven by flocks of mist wander
on roads that lead nowhere.

I think of them as trees in the forests
where innocent wild beasts find death
woods percolated too much
by roots pulling up the sap
from bodies that have perished without a trace.

Suddenly angry blizzards fall
and wave the rolling seas
stormy Atlantic oceans

will cover us later
with the roar of the white foam kissing our faces
the uproar of the departures
towards the paradise where we'll wake up
on resigned shores of countries that
we've forgotten how to serve
due to the mundane life - unbearable -
and to the maddening constraints.

Oh, many things are happening here
and beyond horizons the unfathomable vaults
indifference is strangling us
with braided straps of incantation
of those times when we were sharing
more shadow than light.

In the world we've created
there's no more room
between us.
We're doomed
in the anxiety of the beginning of the century
in the circle where we're locked
me and you
all and sundry
never to leave it again.

OCHII

Deodată ochii văd totul:
lucrurile aşa cum sunt
iarba şi animalele
aerul vibrând deasupra şoselei
furia automobilelor.

Averse de oameni vulnerabili şi paşnici
vor îngriji mâine grădinile
vor rezolva probleme sociale
vor isca revoluţii printre nisipuri
în această parte a secolului
în care toţi ne iubim nemilos.

Deasupra capetelor flamuri pure
sau doar pielea noastră
sub care mărşăluim
până devenim unul aidoma celuilalt
legali şi distructivi.

Imagini ce se-ngrămădesc
până la marginea din urmă
şi cea mai plăpândă
din bolta respiraţiei mele.

Podul cel vechi peste care se spune că
au trecut vikingii romanii goţii
neîmblânziţi cu faţa spre vântoase
sunt toţi ca pe timpul istoriei

ca pe vremea legendei
şi-mi spun: mergi înainte
regăseşte-ţi filonul!

La al patrulea stâlp
mă izbesc cu fruntea
rămân ameţită
ca şi când timpul spaţiul şi eu
ne-am fi ciocnit
iar lovitura năprasnică
ne-a separat.

Caii nopţii îmi trec la trap prin carne
inima funcţionează
la parametrii normali
livrez empatie sentimente cuvinte
eu mie însumi exploatator
muncindu-mi viaţa
vorbesc cu toată gura
ignorând înşelătoare înţelegerile
pe care semenii mei le fac între ei.

Ce mai aştept de la voi?
Ce mai aştept de la mine
acum când adun
mai mult trecut decât viitor?
Să merg mai departe
să umblu cu grijă
să nu-mi rup gâtul
nu mai pot da înapoi
deşi ştiu – pentru final
sunt mai multe soluţii.

EYES

Suddenly my eyes can see everything:
things as they are
the grass and the animals
the air vibrating above the road
the enraged cars.

Showers of vulnerable and irenic people
who will care for the tomorrow's gardens
will solve the social problems
will start revolutions among the dunes
in this side of the century
where we remorseless love each other.

Over our heads pure banners
or just our skin
under which we are marching
until we become alike one another
legally and ravaging.

Images that heap
up to the edge of the latter
and the most feeble
from the vault of my breath.

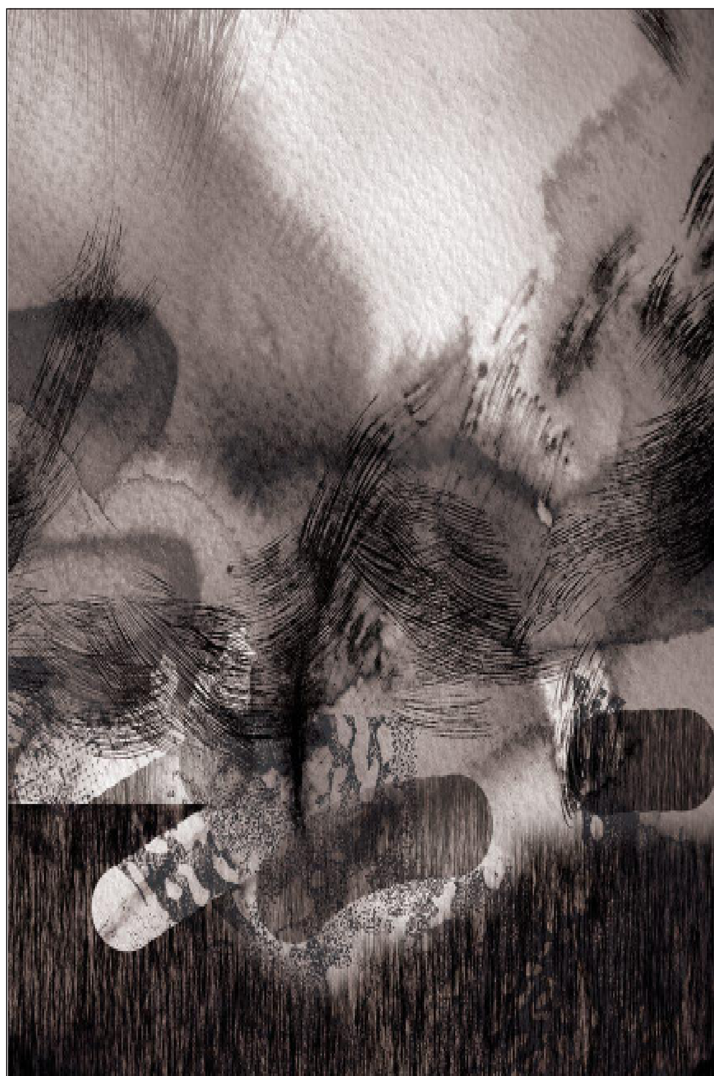
The old saying is that over that ancient bridge
the Vikings the Romans the Goths went
terrible with their faces towards the wind
all of them lost in the history

in a legendary time
and they say: go ahead
found your own vein!

At the fourth pillar
I hit my forehead
I remain dizzy
as if time space and I
have collided
and a sudden blow
has separated us.

The horses of night are trotting through my flesh
my heart rate runs
at normal parameters
I deliver empathy feelings words
I exploit myself
working up my life
I vociferate
ignoring the misleading understandings
that my peers do amongst themselves.

What I'm expecting from you?
What I'm expecting from myself
now when I gather
more past than future?
To go further
to walk carefully
not to break my neck
I can't go back
although I know - for the final
there are further solutions.

ARTĂ TRADIŢIONALĂ

Pe câmpul nins brăzdat de viscol
cu palide troiene vino
pe-o sanie de sentimente lunecând
din munţii măcinaţi de geruri
spre lacul unde luna-şi spală metalul
poteca-n alb fără cusur sculptată
dinspre acum şi-a fost odată
hai s-o străbatem: să stăm o clipă
sus pe colină-n pădurea argintată
deasupra smogului
din oraşul de sticlă şi piatră
pe care l-am părăsit
fără să mă întorc vreodată.

*
*   *

Hai să umblăm prin Europa noastră
şi-a tuturor celor ce se umflă-n autoportrete
umplând până la gură prăpastia
cu discursuri sterile
pigmei crescuţi din piatră
ridicând aceiaşi pereţi la case diferite
bricolând machete din plastic
printre hotare arse –

arta tradiţională
în care toate piesele sunt sparte
nobilul sport
al schimbării la faţă a ţărilor
de care vai câtă nevoie avem – eu însămi
în mersul poticnit spre ziua de mâine.

Să mergem. Să merg…
Cine mă tot înghionteşte în spate
şi cine aţâţă nebunii?
Cei paşnici şi fără de griji
dansează întru gloria
istoriei şi a faptei.

Hai să facem o spărtură-n drepturile
cetăţeanului de rând
dar mai ales în obligaţiile ce-l preschimbă
într-o marionetă colorată
învăţată să râdă să plângă să nască
să moară.

Hai să ne-nfruptăm din noi înşine
să ducem măruntele noastre războaie
împotriva lumii simetrice.

ART

On the snowy field furrowed by blizzard
with pale drifts you come
sliding on a sleigh of sentiments
from mountains grounded up by frost
towards the lake where the moon washes its metal
a white path flawless carved
hither now and then
let’s have a wander: to stay for a moment
up on the hill in the silvery forest
above the smog
from city of glass and stone
which I left
without ever going back.

*
* *

Let’s walk around our Europe
and on everyone that swell up in autoportraits
filling up to the mouth of the abyss
with sterile speeches
pygmies born from stone
raising the same walls in different houses
jobbing plastic models
among burned boundaries –

the traditional art
in which all parts are broken
a noble sport
of the transfiguration of the countries
ay of how much we need – I myself
stumbling towards tomorrow.

Let’s go. Go to ...
Who keeps nudging my back
and who incites the demented?
Those irenic and careless
are dancing into worship
of history and of deed.

Let’s break into the rights
of the grassroots
especially into the obligations that turn him into
a colourful puppet
learning to laugh to cry to give birth
to die.

Let’s feast from ourselves
to carry our petty wars
against a symmetrical World.

INSOMNIA

Mi-e frig în iarna aceasta neînsemnată
în această ninsoare cu fulgi de carton
mi-e frig
ştiu cum grea de durere
i-am strigat
îmbrăţişează-mă sălbatic mistuitor
eu m-am născut în plin soare
iarna aceasta ucide
pulberea de aur risipită în mine.

Omul de lângă mine
este iarna aceasta
braţele-i sunt gheţuri
ce mă cuprind
şi mi-e atât de frig încât
întreaga mea viaţă tremură.

Acum chiar din cer ninge trădarea
undeva mai la nord de sufletul meu
fiecare moleculă de credinţă
trece prin convulsiile oceanului.

Omul de lângă mine
îmi vinde putrede veşmintele nunţii.
Dacă aş adormi mi-ar îngropa inima
sub talpa lui goală.

INSOMNIA

I'm cold in this insignificant winter
in this snow with flakes of cardboard
I'm cold
I know how full of pain
I cry
embrace me feral ardent
I was born in full sunshine
this winter kills
the gold dust scattered inside me.

The man next to me
is this winter
his arms are icicles
covering me
and I'm so cold that
my whole life is shivering.

Right now from sky is snowing with betrayal
somewhere to the north of my soul
each molecule of faith
is going through the seizures of the ocean.

The man next to me
is selling my rotten wedding attire.
If I were asleep he would bury my heart
under his bare foot.

DIFERENŢA

Crime iubiri revoluţii
se chinuie să se nască
magnaţi asudând de prostie
ne învaţă cum să izgonim bucuria
să înecăm libertatea individuală
în voluptatea tăcerii

modelează destinul nostru de ceară
ori dorm la umbra puterii.

Buni cucernici numără cuie
defilează prin zone convenţionale
cu vorbe şi contravorbe
ţipând ca apucaţi de-o durere de dinţi
în timp ce alţii vorbesc în şoaptă
ori nu mai au ce să-şi spună
goliţi de toate sentimentele.

Ca-n lumea unui nebun
din credinţe înăbuşite de praf
şi lacrimi uscate
cad prunci cu bombe la purtător
născuţi din păsări necunoscute.

Dincolo de toate puterile
şi gândurile
din spirala curgătoare a timpului
nu există nici o ieşire
doar spaima concretă şi rece
face diferenţa dintre ziua de azi
şi ziua de mâine.

THE DIFFERENCE

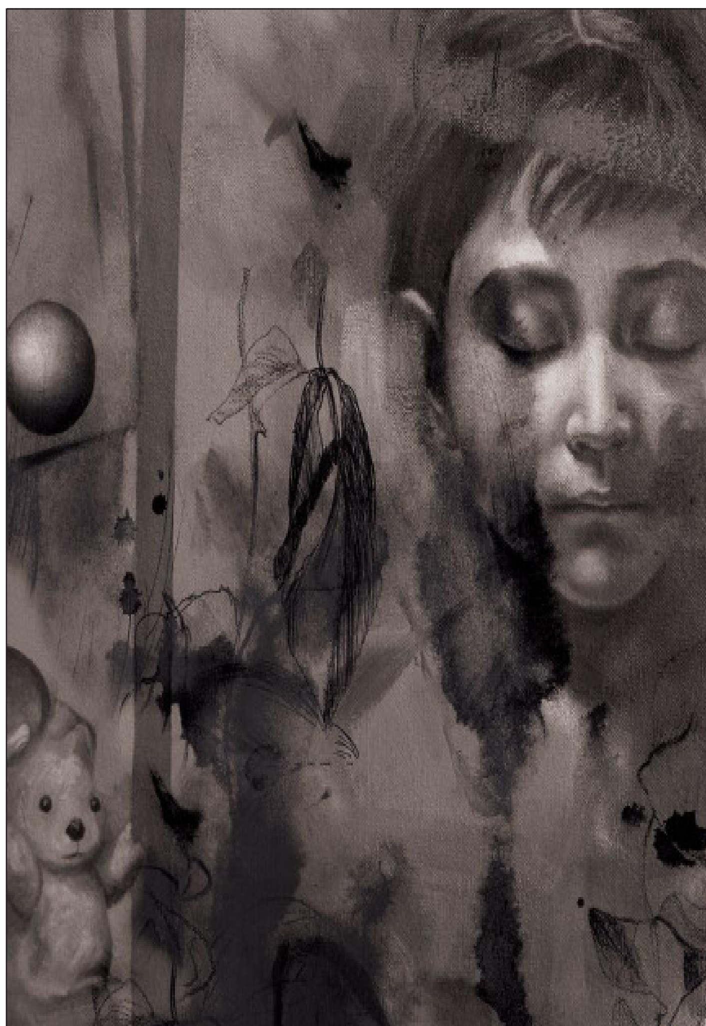
Crime love revolutions
struggling to be born
magnates reeking of stupidity
teaches us how to banish joy
how to choke individual freedom
in the pleasure of silence

shaping our destiny of wax
or sleeping in the shade of power.

Good devotes are counting nails
scrolling through conventional areas
with words and counter-words
screaming out like being grasped by a toothache
while others whisper
or don’t have anything to say
empty of all feelings.

As in a crazy world
of beliefs suppressed by dust
and dry tears
babies are falling with carrier bombs
born from unknown birds.

Above all powers
and thoughts
from the running spiral of time
there is no exit
only a concrete fear and cold
makes the difference between today
and tomorrow.

NORD

Nordul a îngheţat
s-a făcut ca oţelul
copacii au încremenit
aşa cum i-a prins gerul.

Ciudată pădure
stranie ghiaţă
încleştându-se albă
pe albul regat al tăcerii.

Pe domeniile iernii
miroase curat
a lână şi piele
a răşină de pin.

Jarul nu-şi mai recunoaşte cenuşa
întunericul e mut.
Vânătorii de elani s-au culcat
ori mănâncă somon
şi beau bere
în restaurantele lunii

dar mâine
ochii lor vor sticli rece
şi nu ştiu dacă

glontele alb va lovi
elanul rătăcit de turmă
ori un şoim halucinând în zare.

Ninge
zăpada se lipeşte ca zahărul
pe duminicile în care
nimeni se însoţeşte cu nimeni.

NORTH

North has frozen
as steel
the trees stand stone-still
caught in cold.

Peculiar forest
eerie ice
gripped white
on a white realm of silence.

On winter estates
smells of clean
of wool and leather
of resin of pine.

Ember no longer recognises its ashes
darkness is silent.
Elk hunters are sleeping
or eating salmon
and drink beer
in the restaurants on the moon

but tomorrow
their eyes will be cold glass
and I don’t know whether

a white bullet will hit
the lost elk of an herd
or a hawk hallucinating on the horizon.

It's snowing
and snow sticks like sugar
on Sundays in which
nobody is accompanied by anybody.

NUMĂRĂTORUL DE VISE

Oamenii îl arătau cu degetul
el era numărătorul de vise
naiv mereu exilat
convertind o durere în alta
migrând în căutarea unui eu vizibil
un sâmbure perfect integrat
într-un vis de nimeni revendicat.

Jumătate umil jumătate sfidător
arlechin în dizgraţie recidivist
(încă dinainte de-a se naşte
era militant pentru libertate)

fără teama că-i vor frânge gâtul
ţipăt multiplu ţâşnit dintre coapsele facerii
el vrea să schimbe noaptea-n lumină
să înlăture regii din teatrul de sticlă

ei ne vând aceleaşi cuvinte
putrezind pe buze de ceară.

Noi suntem doar un decor
aici unde nimic nu începe
nimic nu se sfârşeşte.

Noi trăim pentru azi nu pentru mâine
biciuiţi de grindină şi spaime
suntem tampoane lăcomiei lor.

Aici începe constrângerea
acestor destine care ne leagă
asemeni călăului de victimă.

Ca un copil rămas singur
el este prizonierul viselor sale
refuză ura trădarea
cu gesturi mari
pline de nemaipomenită blândeţe
lăsând să cadă peste rănile lumii
incantaţii de dragoste
perle trandafirii
din căuşul mâinilor umede.

Vipere albe suflete fără osatură
monştri de carne
îşi încălzesc sângele la fiinţa lui
într-o nuntă ciudată
o deposedare de identitate
el nu are nume nici amprente digitale
doar vârste pierite ca aerul
în sticlirea ochiului unei păsări de pradă.

Aici nu e iubire
nu-i bucurie
doar un bine abstract
în acest univers terminus
e un manej de suflete.

THE COUNTER OF DREAMS

People were pointing at him
he was the counter of dreams
naive always exiled
conversing a pain in another
migrating in search of a visible ego
a perfect kernel integrated
in a dream no one claimed.

Half-humble half-defiant
harlequin in disgrace recidivist
(even before he was born
he was a militant for freedom)

without fear of breaking up his neck
multiple outcries popped up from the thighs of childbirth
he wants to change the dark into light
to remove the kings from the theatre of glass

They sell us the same words
rotting on wax lips.

We are just a decoration
here where nothing begins
nothing ends.

We live for today not for tomorrow
lashed by hail and fears
we are the buffers of their greed.

Here begins constraint
of their destinies which hold us
like an executioner to a victim.

As a child left alone
he is the prisoner of his dreams
rejecting hate betrayal
with large gestures
filled with amazing gentleness
dropping over the wounds of the world
love spells
pearls like roses
from the hollow of his wet hands.

White adders souls without bone
monsters of meat
warming their blood to his being
in a strange wedding
a tackle identity
he has no name or fingerprints
only ages vanished in the air
in a glassy eye of a bird of prey.

Here there is not love
or happiness
just a good abstract
in this universe terminus
is a mange of souls.

VANITAS VANITATUM

Ce sânge subţire curge
strălucitor peste lume
fără oprelişte ca un ocean
în faţa convoaielor de impostori
negustori cerşetori
oameni de bine
ca mine ca tine

a cui moştenire o duce
înnourare şi rugă
prin arbori genealogici
portrete şi grafice
scrijelite în istorii serafice
pe toate scenele lumii deodată
iubirea şi ura
nepătrunsul tumultul
în care se naşte
cel fără inimă
cel fără de lacrimi.

Aud cum pământul îşi leapădă pielea
sub această sângerare ca o luare în posesie
înalt şi curat liber de patimi
glasul meu sau ramurile unui copac
rugăciuni spre cer răsucesc

minutul pe care-l trăiesc e o taină
simt vibrând universul
viaţă de o mie de ori
mai mult te iubesc!

În care flacără aprinsă-n amurg
povara lumii o port
în care durere şi datină
albă aripa mea tragică
se preface în scrum?

Vanitas vanitatum
oare ce ne aşteaptă
până la crepuscul
până la moarte?

VANITAS VANITATUM

What a thin blood runs
shining over the world
without hindrance as an ocean
in front of convoys of impostors
merchants beggars
good people
like me like you

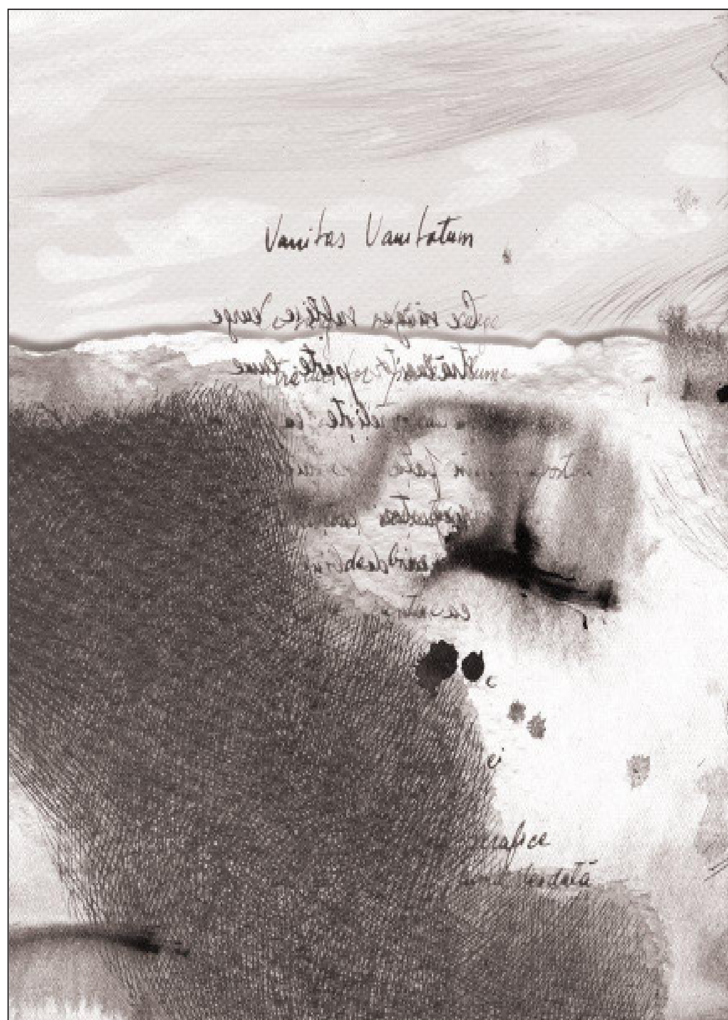
whose legacy is bearing
cloudiness and pray
through family trees
portraits and graphics
scratched in angelic histories
on the all stages of the world suddenly
love and hate
impenetrable turmoil
born into
the heartless
the tearless.

I hear how earth abjures its skin
under this bleeding like a taking-over
high and clean free from vices
my voice or branches of a tree
prayers to heaven twist

the minute I live is a mystery
I feel the universe vibrating
life of a thousand times
I love you more!

In every flame lit into twilight
the burden of a world I wear
that pain and tradition
my tragic white wing
turns into ashes?

Vanitas vanitatum
who is awaiting for us
until dusk
until death?

Vanitas Vanitatum

MARATON

Spaima de a găsi înlăuntrul tău spaţii albe
nesubstanţiale adică
a sosit clipa adevărului fără nici un preambul
moartea este aproape
viitorul este împărăţia ei
leoarcă de sudoare
în mijlocul mormanelor de citostatice
întrebări ale moralei creştine
ce mai faceţi
cum se simte bătrâna doamnă
eu am văzut-o agăţându-se cu unghiile
dar tot tristă era
aproape transparentă
culoarea căpşunii şi spiralele ei
nu-i decât pânda
aproape a noastră
umilinţă a cărnii
fantome multiplicate
între sunt şi am fost
nesfârşitul izvor al chinului
plumb topit este locul solitudinii
maraton al bolnavilor incurabili
despre care nu mai pot să scriu.

MARATHON

Fear of finding the white space within yourself
I say unsubstantial
the moment of truth has arrived without a preamble
Tuesday is almost here
the future is its kingdom
soaked in sweat
among piles of cytostatics
questions on Christian morality
how are you
how is the old lady
I saw her hanging by her fingernails
but she was still sad
almost translucent
of a strawberry colour and her spirals
it's just lurching
nearby our
humiliation of the flesh
cloned ghosts
between I am and I was
source of endless torment
melted lead is the place of solitude
marathon of the terminally ill
of which I can not write anymore.

ZIUA DE LUCRU

Nu sunt liberă
nu mai am putere
şi nici credinţă
lăsaţi-mă să respir
sunteţi prea mulţi
şi prea cumpătaţi
umpleţi toate celulele mele
pe dinăuntru şi pe din afară

azi voi căuta în zadar mângâiere
alinare
azi nu mai ştiu cât durează
dragostea şi nici empatia

ziua de lucru se înfăşoară în jurul meu
se lipeşte de mine cu mâinile
cu urzeala ei familiară
de sunete zdrobite
în lupta cu îngerul neputinţei

oameni bolnavi şi învinsi
doborâţi unul câte unul
mitraliaţi
de viaţa unică binecuvântată
prea trecătoare şi de neînlocuit

nu se mai poate face nimic
cinismul minciunilor necesare
ţesute ca o plasă protectoare
ies printre buzele unui trup
în care nu mai locuieşte nimeni

ochii lor mă împresoară din toate părţile
nu mai îmi cer nimic
pe memoria lor s-au înscris
documentele ruinii

cu o duioşie deconcertantă
sângele meu ca o brumă fragilă
continuă să solicite miracole.

A WORKING DAY

I'm not free
and I have no power
or faith
let me breathe
you are too many
and too frugals
to fill all my cells
inside and outside

today I will look in vain for comfort
relief
today I don't know how long it takes
to love or empathatise

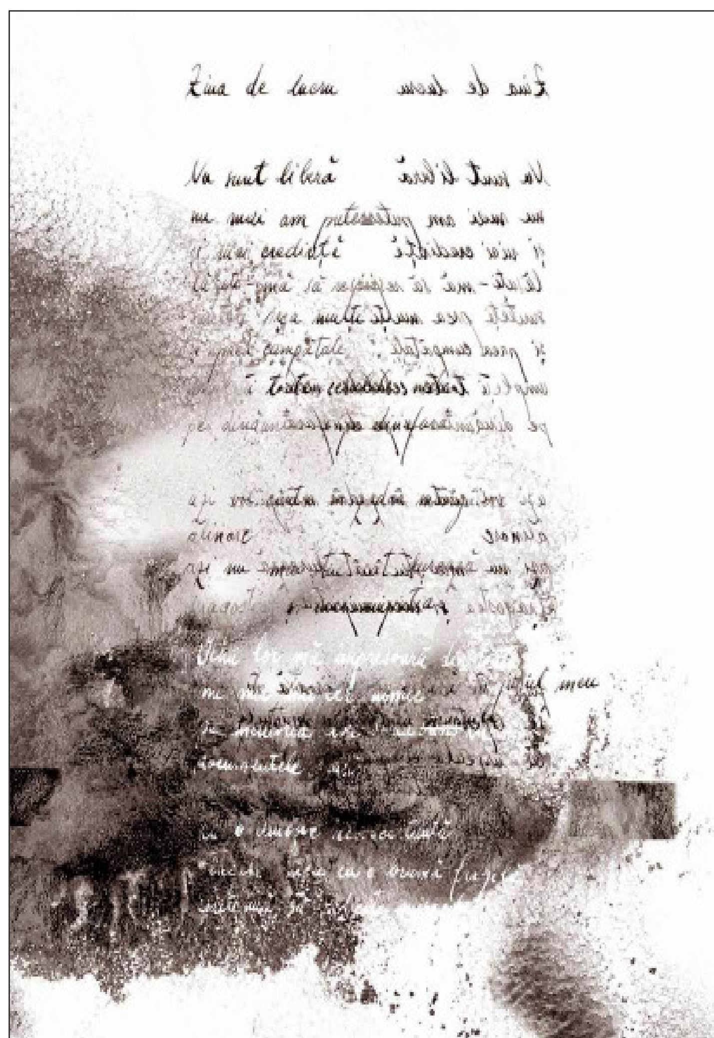
the working day is wrapping around me
it sticks to me with its hands
with its familiar intricacy
of broken sounds
in the fight with a distressed angel

sick people and losers
fell one by one
by a machine gun
by a blessing of a unique life
too transient and irreplaceable

we can't do anything
the cynicism of the white lies
woven as a protective net
gets out through the lips of a body
where no one lives anymore

their eyes surround me on all sides
they don't ask me for anything
on their memory is engraved
the deeds of the decay

with a disconcerting tenderness
my blood like a delicate frost
continue to seek miracles.

Ziua de lucru
Nu sunt liberă

POEME INEDITE

O RETORICĂ A CERCULUI

I

Binecuvântează această ţară prea vastă
umbra drapelului degerat pe cerul de iarnă
şi lanul de zăpadă adormit
în vâscoasa noapte a septentrionului.
Această mulţime copleşitoare
cu aerele şi automobilele ei
oameni ca promoroaca
şi versiunea lor despre umanitate.

Binecuvântează
pe cei ce te jefuiesc şi epuizează
plini de promisiuni de fericire
şi libertăţi de schimb
câştigându-te
la jocul viril al vânătorii fără sânge
învăluindu-te cu iubirea lor
fierbinte ca o gură de puşcă.

Binecuvântează oamenii mici
încununaţi în pieţele publice
proclamaţiile lor implacabile
şi toate amărăciunile
ce-ţi povârnesc trupul.

O, nu-ţi fie teamă
restul zilelor tale sunt asigurate
o grenadă amorsată
se odihneşte alături de tine!

II

Nu contează că eu sunt
pe malul celălalt
şi-ntre noi e un fluviu-n vâltoare.
Sufocaţi de ziua de azi
singuri în faţa zilei de mâine
trebuie să pornim împreună
cu mizerabilele noastre datorii
spre o nouă aventură.

III

Bătrâni solitari ori tineri frumoşi sălbatici
se rotesc în propriul lor spatiu –
viziunea unui nesfârşit vals al vieţii –
eu niciodată în cercul meu
ci între.

Cazi şi te ridici din înăuntru spre în afară
şi din afară spre înăuntru
urci şi cobori os cu os
scara marii siderurgii a răbdării
puţinele bucurii colorate
nu mai sunt
decât prin analele istoriei
celor ce şi-au zidit cu răbdare lăcaşul.

Pentru a-ţi salva pielea
important este să te aşezi în cerc
acesta este rostul educaţiei.

IV

Ca nişte lăcuste lungi
s-au înmulţit negustorii veacului
n-au uitat să-şi râdă în barbă
de palmele noastre crăpate
umplute cu o bunăstare abstractă.
Iată-i sosind carnali şi zemoşi
şi-n timp ce ne vorbesc
despre ţara abundenţei
mergem în neştire în cerc
nici înainte nici înapoi.
I-au scăpat din vedere
pe cei izbiţi de vremuri
pierduţi într-o furtună de zăpadă
în munţi străini printre copaci
pe ramurile cărora foiesc visele.

Ei ne iubesc mai mult
căzuţi la pământ –
cetăţeni de bună credinţă
gâfâind a neputinţă într-un prezent
care durează de când moartea.

V

Nu e nevoie să apleci capul
să te priveşti în netulburatele ape

vei vedea doar un alt chip
lipsit de umbră şi culoare
doar ochii îl precedă –
expresie a întregii fiinţe –
fixând în limpezime această clipă
ori străfulgerarea unei iluzii.
Dar iată că alţi ochi
mereu deschişi te pândesc
mii de ochi – faruri sparte
pietrificate în sterila oprire
privesc deodată din fântâna
în care se zbenguie prea mult cer
şi unde tăcerea e atât de adâncă.

O nălucă străbate cercul cerului
şi te priveşte cu tristeţe
în oglinda lui spartă.

VI

Timpul seceră grâul
nu-i vom cunoaşte niciodată îndeajuns spicul
nu-i vom gusta niciodată îndeajuns sămânţa.
Liturghia verii desfrunzeşte arborii
stinge-n noi orice lumini
şi-abia ne-ajunge umbra pe pământ
când rugurile iernii
ne scriu pe epidermă linii lungi.

Vine noaptea
şi dacă aştept trează

aud foşnetul orelor
în trecerea lor liniştită.
Jumătate vin şi jumătate se duc
dar mie îmi trebuie timpul întreg.

VII

Secvenţa zburătoare a păsării
se topeşte în cer
în tine se-nalţă disperate
păcatele temerile
faptele bune şi
o mână de cleştar – aşteptarea
zdruncină din temelie
pe ceilalţi şi vieţile lor.

VIII

Poate suntem mult prea liberi
prea neînduplecaţi ori
ne lipsesc sentimentele
pentru a renaşte iubirea
din inocenţa copiilor
plămădind oameni din zăpadă.

Dar cum poţi să fii liber
când te pomeneşti
faţă în faţă
cerc în cerc
cu moartea?

IX

Iată-i sosind o dată cu zăpada
solitari şi sălbatici
sinucigaşi ai marilor gheţari
cu sudoarea strălucind
la nările celor care conduc şirurile
se-adună unul câte unul
înainte de căderea întunericului.

Unii mor
mor concret
ceilalti se sfâşie între ei.

Pentru noaptea aceasta s-au născut
cu sângele lor să ne stropească
chiar dacă ar trebui să piară.

Dorm cu mâinile ca nişte buchete
un somn atât de greu că pare o bornă
în delirul rece al iernii
piatra crăpată de ger se umple de lună
rană închisă în cicatricea sa perfectă.

X

Mă învârtesc
nemulţumită printre nemulţumiţi
nu spun nimic nimănui
şi plec gândindu-mă
în ce epocă bezmetică trăim.

UNPUBLISHED POEMS

A RHETORIC OF A CIRCLE

I

Bless this too vast country
a shadow of a benumbed flag in a wintery sky
and the snowy field asleep
in a northern viscous night.
This overwhelming crowd
with its prances and its cars
people like hoar frost
and their version of humanity.

Bless
those who rob you and exhausts you
full of promises of happiness
and freedom of exchange
winning you
at the manly game of hunting without blood
wrapping you in their love
hot as a muzzle of a rifle.

Bless the little people
crowned in public markets
their implacable proclamations
and all the sorrows
that torture your flesh.

Oh, don't be afraid
the rest of your days are provided
a primed grenade
is resting next to you!

II

Never mind that I am
on the other side
and between us is a whirlpool river.
Suffocated by today
alone in the face of tomorrow
we must embark
our miserable debts
on a new adventure.

III

Solitary elders or wild gorgeous youngsters
revolve around their own space-
a vision of a never-ending waltz of life-
I'm never in my circle
but in between.

You fall off and get up from inside outwards
and from the outside inwards
you climb and descend bone by bone
large scale of a patience of steel
few coloured joys
they are no longer
only in the annals of history
of those who have patiently built their abode.

To save your skin
it is important to sit in a circle
this is the purpose of education.

IV

Like long grasshoppers
the merchants of the century have multiplied
they haven't forgotten to laugh to themselves
of our cracked hands
filled with abstract wealth.
Here they arrive meaty and juicy
and while they are talking to us
about the land of plenty
we go aimlessly in a circle
neither forwards nor backwards.
They have overlooked
those struck by the times
those lost in a snowstorm
in foreign mountains amongst trees
on branches bustle with dreams.

They love us more
fallen to the ground -
bona fide citizens
panting of powerlessness in a present
that lasts since the death.

V

No need to bow your head
to look into untroubled waters

You'll see just another face
devoid of shade and colour
outrun only by your eyes -
expression of a whole being-
setting in clarity this moment
or flashing forth an illusion.
But behold the other eyes
always open are lurking
thousands of eyes - broken headlights
petrified in a sterile stop
suddenly they are looking back from the fountain
frolicking in too much sky
yet where silence is so deep.

A chimera crosses the circle of the sky
and gaze upon you sadly
in its broken mirror.

VI

Time reaps wheat
we'll never ever know enough its ear
we'll never ever taste enough its seed.
The liturgy of the summer defoliates the trees
turns off every lights inside us
and we only get the shadow on the ground
when the pyres of winter
write on our skin long lines.

The night comes
and if I'm awake

I can hear the rustle of the hours
in their peaceful passing.
A half comes and a half goes
but I'm in need of the whole time.

VII

The sequence of a flying bird
melts into the sky
into you it rises despairing
the sins of fears
the good deeds and
a crystal hand - in anticipation
shakes the foundation
of the others and their lives.

VIII

Maybe we are far too liberal
too unyielding or
we lack feelings
to revive the love
from the innocence of children
kneading people from snow.

But how can you be free
when you find yourself
face to face
circle into circle
within death?

IX

Here they arrived along with the snow
solitary and feral
suicides of the great glaciers
with glistening sweat
at the nostrils of those who run the chains
gathering one by one
before the fall of darkness.

Some die
specifically die
some tear themselves apart.

They were born for this night
their blood shall be sprinkled on us
even if it should perish.

I sleep with my hands as some bouquets
a sleep so hard that seems like a milestone
in the cold delirium of winter
a freezing split stone is filled in with the moon
a wound closed on its perfect scar.

X

I turn around
discontent amongst the discontents
I'm not saying anything to anyone
and leave thinking
we live in such a delirious era.

RETORICA DRUMULUI

Înstrăinată
prinsă în propria-mi plasă
mă gândesc la capitulare
deasupra şi sub mine
suprafaţa sticloasă a iernii universale
panglica unei şosele-nspre nord.

Mă ridic şi cad
mă ridic şi cad
sunt porţiuni nesigure
pante periculoase
iluzorii
frumoasele promisiuni ale viitorului
peste care calc cu precauţie.

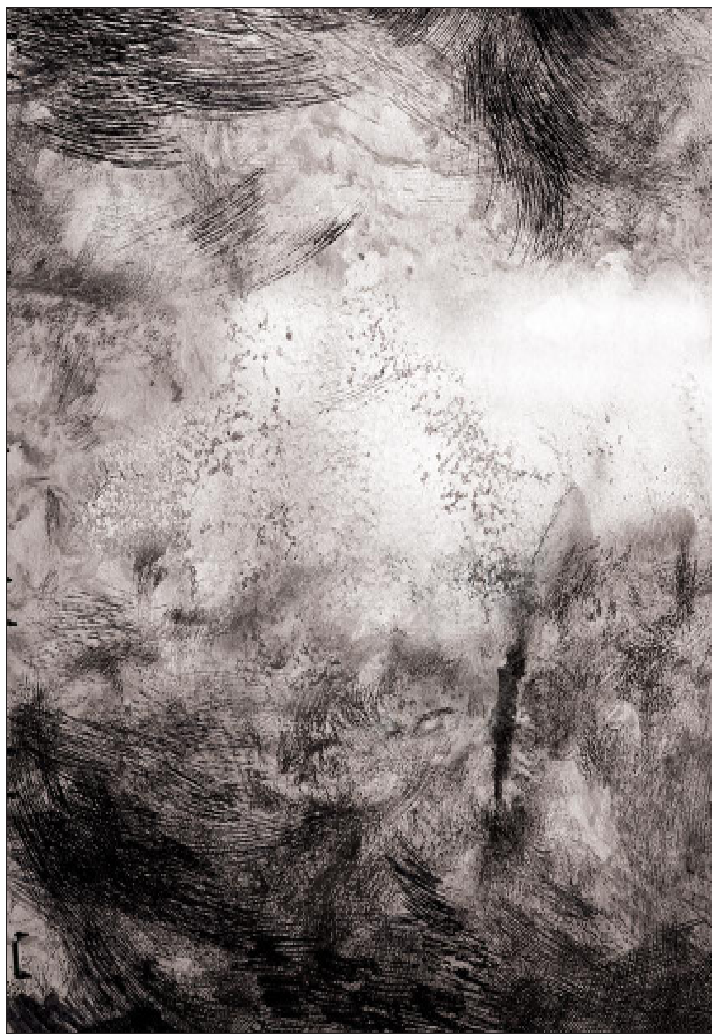
De o parte şi de alta
trudesc pescarii morţii
trag năvoadele
să merg mai înspre centru
să nu mă poată ajunge
sau mai înspre margine
atât de aproape
încât să-i pot sfâşia.

RHETORIC OF A ROAD

Estranged
trapped in my own net
I'm thinking of surrender
above and below me
a glassy surface of an universal winter
ribbon of a north westward road.

I rise and fall
I rise and fall
there are unsafe parts
dangerous slopes
illusory
beautiful promises of the future
over which I tread with caution.

On one side to the other
fishermen toil to death
pull nets
to move more towards the centre
so they can't reach me
or more towards the edge
so close
that I can tear them to pieces.

MITOLOGIA MORŢII MODERNE

Izolaţi la marginea celei mai lungi călătorii
au plecat fără bagaje fără să cânte
fără să vorbească
stau tăcuţi în întuneric
parcă sunt din cremene
puţin galbeni ca statuile
îşi îndreaptă şira spinării
ori stau de veghe cu orele
împotrivindu-se nebuniei
cu puţină băutură
cu o suflare şi încă o suflare.

Bătrâni şi bolnavi
se scufundă ca bărci putrezite
pe plaje părăsite de vară
închişi în instituţii comunale
fragile trupuri cu nevoi umane
pierdute printre megabiţii programelor
la bariera dintre realitate şi utopie.
Toate sunt cuprinse
în memoria calculatorului
o industrie în care se invocă
principii şi idealuri
dar în realitate o industrie sterilizată
vopsită în roz a ultimei staţii.

Stăpâniţi de insomnii
retrăind în minte alte nopţi nedormite
cer vieţii mai mult decât le oferă –
un pumn de tablete somnifere –
vise dorinţe planuri de viitor
să-şi vadă mai des copiii
mirosul rufelor întinse la soare
străzi şi reclame luminoase
ba chiar o ploaie dezolantă
peste pielea unei lumi falimentare

Le-a fost vândută
o singurătate trudnică
între patru pereţi şi duşumele lucind
într-o luptă absurdă împotriva murdăriei.
Moartea îi iubeşte
ea li se potriveşte ca o mănuşă.

Uneori le este frig
se veştejesc încet aşteptând
momentul culminant spectacolul solemn
al coborârii muntelui lumii
când trupurile lor îşi schimbă culoarea
dezvăluindu-se umbrei.
Douăzeci au murit
de la Crăciun până în martie
dar continuă să fie acolo
le aud răsuflarea
în ceaţa grea a oglinzilor
în cimitirul peştilor
în umbra celor nestatornice
le-am găsit oasele.

Ei încep să pipăie
adâncimea întunecată a somnului meu
tragici cu încăpăţânare
neprihăniţi
singurul lor păcat
e ceasul morţii.

Timpul îşi închide fără încetare fălcile
o repetiţie înspăimântătoare
clipa în care toată istoria şi viitorul
roşii ca sângele ca spaima
se ciocnesc şi urlă.

Dar cine va înţelege
cu lumina propriului sânge
care sunt învingătorii
care învinşii
şi cine va asculta clipele trecerii?

THE MYTHOLOGY OF MODERN DEATH

Isolated at the edge of the longest journey
they left without luggage without singing
without speaking
staying silent in the dark
as if they were flint
yellowish as statues
straightening their spine
often sitting vigil for hours
resisting the madness
with some beverage
with one breath and another breath.

Old and ill
they are sinking like decaying boats
on beaches deserted by summer
locked in communal establishments
frail bodies with human needs
getting lost amongst the megabits of programs
at the barrier between reality and utopia.
Everything is contained
in a computer memory
an industry that implies
principles and ideals
though in reality it is a sterile industry
its last station painted pink.

Possessed by insomnia
reliving other sleepless nights in their mind
they require more than life provides -
a handful of sleeping pills -
dreams desires future plans
to see their children more often
the smell of laundry stretched out in the sun
streets and LED light panels
even a desolate rain
over the skin of a bankrupt world

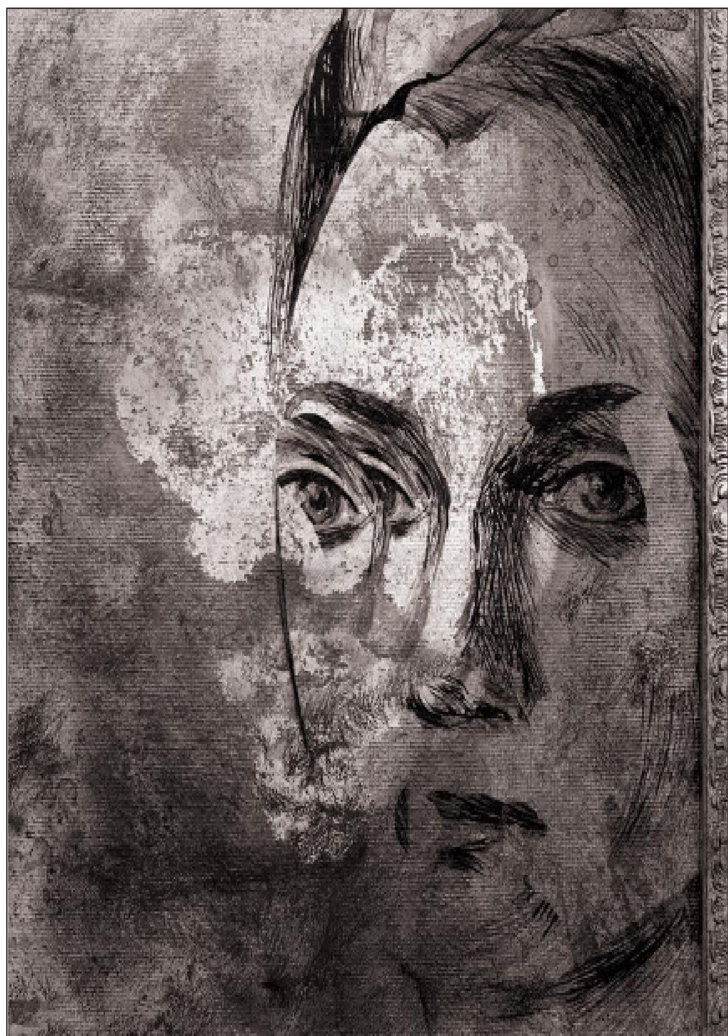
They were sold
a tiresome loneliness
between four walls and floors and shining floors
in an absurd battle against filth.
Death loves them
it fits them like a glove.

Sometimes they are cold
withering slowly awaiting
the climax of a solemn spectacle
the descent of the world's mountain
when their bodies change colour
revealing themselves to the shade.
Twenty have died
from Christmas to March
though they are still there
I can hear their breathing
able to fog the mirrors
in a fish graveyard
in the shadow of those volatiles
I've found their bones.

They begin to touch
the depth of the dark side of my sleep
obstinately tragic
innocents
their only sin
is the hour of death.

Time jaws are constantly chattering
a terrifying rehearsal
an instant where the whole past and future
red like blood like fear
are colliding and howling.

But who’s going to understand
in the light of their own blood
who are the winners
who are the losers
and who will be listening to the passing of time?

ÎN OGLINDĂ

Aceşti plămâni îmi vor cere socoteală
acest trup îmi va cere socoteală
acest păr în care moartea se va odihni
îmi va cere socoteală.

Acest trup e o armă
foarte rece foarte străină
pare gata să explodeze
ca o grenadă uitată
în ţărâna grea de seminţe.

Şi eu văd în oglindă
noaptea cum linge cu limba ei rece
rămăşiţele zilei ce trece.

O cum mă cuprinde sufletul întunericului
să nu vadă nimeni cât de frumoase
sunt mâinile mele albe
să nu vadă nimeni
cum străluceşte lumina ochilor mei
ce incendiu frumos ce ardere
să nu mă legene
când pe umeri îmi vor purta trupul
în timpul somnului rece
să nu mă pieptene
să nu-mi spele trupul
să nu-mi spele căldura
soarelui pe care atât l-am iubit.

IN THE MIRROR

These lungs will hold me accountable
this body will hold me accountable
this hair in which death shall rest
will hold me accountable.

This body is a weapon
very cool very strange
seems ready to explode
as a forgotten grenade
in the heavy dust of seeds.

And I see in the mirror
as the night with her cold tongue is licking
the remains of the day.

Oh how the soul of darkness grasps me
so nobody can see how beautiful
are my white hands
so nobody can see
how light shines in my eyes
such a nice fire what a burning
should not sway me
when they will carry on their shoulders my body
during the cold sleep
shall not to comb my hair
shall not wash my body
shall not wash my warmth
from the sun that I loved so much.

IARNA

Ah ce iarnă lungă
ce ţară tristă
la fiecare pas zăpadă
întuneric singurătate ninsoare.

Cei care strigă pe dinăuntru
care îşi rod unghiile
ca să nu urle
cu tăcerea lor lustruiesc cuvintele.

Vezi peste tot libertate
în mare nici urmă de valuri nicio undă.
Cetăţeni
rupeţi rândurile!

WINTER

Ah such a long winter
such a sad country
at every turning snow
dark loneliness snowfall.

Those who cry from inside
who bite their nails
not to scream
with their silence polish the words.

You see freedom everywhere
in the sea no sign of waves or tide.
Citizens
dismiss!

POEM NETERMINAT

Copilă fiind mi se spusese
că lumea este foarte frumoasă
era un timp pentru legende
un timp pentru zbor
fără astâmpăr sub cerul fără nori
mi-am cheltuit zilele foarte repede
şi ceva a plecat tăcut din sufletul meu

dar uite cum din munţi se rupe piatra
pe sub pământ se-ntinde gerul
şi amintirile se rostogolesc în gol
treptele lumii se umplu de ură
iar peste ascuţişurile Europei
croncăne într-una ciorile
mai teribile decât corbul lui Poe.

merg cu picioarele goale pe câmp
în mijlocul unei ţări în care ninge prea mult
plouă prea mult ogorul este pregătit
brăzdată e carnea pământului brună şi goală
minunat de frumoasă
ca pântecul unei femei fecunde lucind
în nemiloasa lumină a zorilor

merg prin ninsoarea măruntă
peste câmpurile şi pustiurile vastei lumi
străină rătăcitoare în spaţiul alb
cu mâinile mele albe cu memoria mea dilatată –
în care se-nghesuie fapte cotidiene anonime –
cu junghiurile din omoplaţi şi din coapse –
zgura muncii zilnice
care mă mestecă încet încet –
nu fac altceva decât să merg
cu spinarea încovoiată sub zăpezi
pe care atât de mulţi le prihănesc

mă ard gheţari sub talpă în marşul meu înainte
în vreme ce vântul îmi suflă în faţă
eu simt că exist la mari depărtări de toate acestea
merg şi trăiesc mai departe
vorbesc mănânc muncesc mă prăbuşesc
crezând că am găsit un sens
sunt gata să elaborez un registru de evidenţă
cu justificarea ninsorilor
o pildă de îngăduinţă
pentru cei prea departe unul de altul
prea frumoşi pe dinafară
şi prea plăpânzi pe dinlăuntru
furnici pe fruntea albă a pământului
murind de-o moarte fără durere

văd cum drumul meu se înroşeşte
şi cu cât voi rezista mai mult
cu atât va ninge mai mult
cu o lumină de plumb.

în mine creşte o iarnă care mă înăbuşă
poate că nici nu ninge doar eu sunt obosită
timpul şi visele mele prea repede pier
n-am putere să privesc stele strălucind ca
ochii de vulpe
să ascult cântecul frânt al călătorului orb
în retragere către cel mai îndepărtat loc al vieţii
e imposibil să iubeşti pe de-a-ntregul
noaptea luminează frigul curgând greu fără sens
peste o lume perfect tristă sub un albastru ceresc
şi n-am puterea să mă reîntorc
în mijlocul mulţimii bine îmbrăcate şi găunoase
unde cei aleşi se ocupă cu albirea
conştiinţelor
arborând semne şi consemne promulgând legi
care vor cădea ca o ninsoare asupra capetelor noastre

trăiesc într-o vreme a decăderii
ah cum îmi răceşte inima sentimentul neputinţei
şi nicio jumătate nu încălzeşte cealaltă jumătate
deşi iubesc împărăţia oamenilor
nu mai pot continua
nici măcar scriind cu sângele meu pe zăpadă.

UNFINISHED POEM

As a child I was told
that world is very beautiful
it was a time for legends
a time to fly
restless under cloudless sky
I've spent my days very quickly
and something went silent in my soul

but here's how a stone breaks from the mountains
under the earth is stretching the frost
and the memories are rolling into abis
the stairs of the world are filled with hate
and over the edges of Europe
crows croak incessantly
more terrible than Poe's raven.

walking barefoot in field
in the middle of a country where it's snowing too much
it's raining too much the field is ready
forrowed is the flesh of the earth brown and bare
wonderfully beautiful
as a woman's fecund womb beaming
in the harsh light of a dawn

I stroll through tiny snow
over fields and vast wastelands worlds
wandering in the foreign white space
with my white hands with my dilated memory -
in which anonymous daily facts are crowded -
with pangs in shoulder blades and hips -
the slug of a daily work
that is chewing me little by little -
I don’t do anything other than walk
with my back bent under snow
that so many of them smear

glaciers burn under my sole in my march ahead
of time whatever wind blows in my face
I feel I am afar from all these distances
I go and live on
I speak eat work collapse
believing that I found a way
I’m ready to compile a book keeping
vindicating the snowfalls
a parable of leniency
for those who are too far apart
too beautiful on the outside
and too feeble on the inside
ants on the earth’s white forehead
dying a death without pain

I see how my path turns red
and the more you resist
the more it will snow
with a light of lead.

in me grows a winter that oppresses me
perhaps it isn't snowing I'm just tired
the time and my dreams peris too quickly
I haven't got the power to watch stars shining like
a fox's eyes
to listen to the broken song of the blind traveller
in retreat to the farthest place of life
it's impossible to love entirely
the night lits the cold flowing heavily meaningless
over a perfect sad world under a heavenly blue
and I haven't got the power to return
in the middle of a well-dressed crowd and hollow
where the chosen ones are dealing with whitening
of consciousness
hoisting signs and instructions promulgating laws
that will fall like a snow over our heads

I live in a time of decline
ah how my heart is cooling the feeling of helplessness
and no other half heats the other half
although I love the kingdom of people I can
no longer continue
not even writing with my blood on the snow.

CE-AM FĂCUT DE NE-AM
RĂVĂŞIT AŞA?

Încă o dată vin cei cu fluiere
şi cei cu săbiile ruginite
cei dăruiţi de Domnul pământului
cei dăruiţi de pământ zădărniciei
leoarcă de sudoare
pe dinăuntru şi pe dinafară
uneori li se face frig
pe dinăuntru pe dinafară
strigă şi cântă
izbucnesc în râsete insuportabile
ori în plânsete necontrolate
în aşteptarea coborârii brutale
într-o realitate care pare deja trăită.

din teamă s-au adunat
au învăţat să iubească să urască
să cumpere şi să vândă
domesticiţi îngroziţi
refugiaţi în pielea lor şi-n imaginaţie
liberi dar mai singuri
sprijinindu-şi spinările de ziduri mărginaşe
lăsându-şi umbra pe asfalt
fac să geamă ierburile
înaintea morţii zilei de ieri

o turmă ordonată şi haotică
o imensă cenuşie oaste bizară
din care nimeni nu dezertează
chipuri blazate ce abia-ndrăznesc să spună ceva
uneori înjură cumpătat apoi mai multă linişte
să se-audă cum intră ghimpii în carne
şi cum geme pământul ca plânsetul unei roţi
pe drumuri pe care le-a şters cineva

parcă au muşcat cu o singură gură
din aceeaşi felie de viaţă
într-o veche lume un continent decadent
în care se mai nasc doar politicieni mărunţi
pragmatici şi chiar puţin inteligenti
mândri de cum le înfloresc blândele creiere
livrând propoziţii principii fără sens
văzând în schimbarea secolului
o posibilă repetare a istoriei

la festinul acestor vulnerabile ţări
se mănâncă şi se respiră cu răsuflarea lungă
a milioane de plămâni domoliţi
ah ce oameni la intersecţia singurătăţilor
tovarăşi ai mei într-un fel
de care mă leagă solidaritatea
calităţii noastre de cetăţeni zeloşi
în slujba idealurilor grandioase
pe care societatea ni le îndeasă pe gât
cu entuziasm şi furie

dar unde e viitorul unde comorile
unde ne sunt caii cu potcoave de aur
cei care încalecă suntem noi
cei care descalecă sunt alţii
la soare ne-am pârguit ca merele
moartea ne va secera ca iarna paiele.

oare ce-am făcut de ne-am răvăşit aşa?

WHAT HAVE WE DONE TO DISTRAUGHT OURSELVES?

Once again come those with whistles
and those with rusty swords
those bestow by the Lord of the earth
those bestow by the earth to be fruitless
soaked with sweat
inside and outside
sometimes they get cold
inside outside
shout and sing
burst into unbearable laughter
or into uncontrollable weeping
in anticipation of a brutal descent
in a reality that seems already lived

out of fear they gathered
they’ve learned to love to hate
to buy and sell
tamed terrified
refugiated into their skin and imagination
free but more lonely
leaning their swaybacks on peripheral walls
leaving their shadow on the asphalt
they make the grasses to groan
ahead the death of yesterday

an ordered and chaotic flock
a huge gray bizarre army
from which nobody is defecting
surfeited faces that barely dare to say something
occasionally they swear sparingly then even more silence
to hear how thorns prick into flesh
and how the earth is groaning as the crying of a wheel
on roads wiped by someone

as though they have bit with one mouth
from the same slice of life
in an old world a decadent continent
where only petty politicians are born
pragmatics and even less intelligent
proud of how their soft-hearted brains blossom
delivering sentences meaningless principles
noticing the turn of the century
a possible repeat of history

at the feast of these vulnerable countries
they eat and breathe the long breath
of millions of soothed lungs
ah mankind at the intersection of loneliness
somehow my companions
of which solidarity binds me
of our quality of zealous citizens
serving grandiose ideals
that society thrusts us in the throat
with enthusiasm and anger

but where's the future where're the treasures
where are our horses with golden horseshoes
those who straddled are us
those who dismounts are the others
in the sun we ripe like apples
death will reap our winter straws.

really what have we done to distraught ourselves?

RĂSĂRIT

Nu pot uita dimineţile
jumătate vis jumătate trezie
soarele răsărea în delir roşu
universul era în fierbere
ce sublim
ce aprinsă naştere trufaşă a zilei
sus în tăriile cerului
singur vulturul
rămânea în urma rotaţiei sale
şi o fericire purpurie plutea peste tot.

SUNRISE

I can’t forget the mornings
half dream half awake
the sun was rising in a frenzy red
the universe was bubbling
how sublime
what an ardent birth of a haughty day
above in the firmament of heaven
alone an eagle
lags behind its rotation
and a purple happiness floating everywhere.

DESTINE INDIVIDUALE

Eu însămi trec în grabă
cu aparatul de fotografiat
egală cu mine însămi
ştiu unde mă aflu
am un nume şi o istorie
dar imaginile se strâmbă
lovesc mantia de zgomot
pe care o ţes averse de oameni
zbârcindu-se ca nişte frunze uscate
cufundându-se în zăpadă

păşesc în faţa cortinei ochilor mei
privirea-mi se deschide – oglindă
în care feţele se măresc şi se înalţă –
dau imagini fiecărui eveniment
cioplesc lucrurilor o formă
în timp ce eu însămi
sunt la fel de fără formă ca aerul
şi lentila aparatului de fotografiat
este adevărata mea faţă

limba mea cu două tăişuri
frăgezeşte carnea cuvintelor
le lasă răsunând în surzenia timpului

să se scurgă în felul lor liber
să-şi descopere sensul ascuns
să-şi iasă din minţi ideiile fixe
sub poleiala cărora se ascunde
o rană purulentă atât de adâncă
încât nu-i vom afla niciodată originile

dau semne de tulburare
încep să pot vedea şi simţi
ce înseamnă să fii în locul lor –
destine îndurerate sau vesele –
destine individuale
mai mici şi neînsemnate decât
firele de nisip ale saharelor
cât de inocente îmi par vieţile lor
mestecate de maxilarele zilelor

adierea vântului prin coroanele pinilor
le tulbură vocile izbucnirile râsului
nămolul întunericului le acoperă chipurile
imaginile tinereţii se estompează
fără să ştie că primejdia este foarte aproape
se află în pielea lor în speranţele nefericiţilor
în enorma indiferenţă pe care n-o ascund
uneori o dau la o parte ori o trag ca pe
o perdea peste un ochi de fereastră
între ei şi mediul care
                                        intoxică vegetaţia

turme sleite oficiază nunţi ciudate –
naşterea şi moartea arzând legate –

arbore geamăn şi pădure schimbătoare
sub greutatea timpului
umbre ce coboară cu paşii orbi
ai animalelor în furtună
migrând mereu în căutarea unui eu vizibil
devin dintr-o dată imagini ale imposibilului
când înţeleg că viitorul va semăna
cu prezentul

aceasta este lumea noastră însingurată
o lumea fixă a lucrurilor
tot ce te atinge te dă pradă pierzaniei
hrană ferigilor subterane
paradisul promis e pentru cei slabi o legendă
în care important e să-ţi înţelegi locul.

INDIVIDUAL DESTINIES

I myself pass hastily
with a camera
peer to myself
I know where I am
I have a name and a record
though the images distort themselves
hitting a cloak of noise
on which I weave showers of people
shivering like dry leaves
immersing themselves in the snow

I step in front of the curtain of my eyes
my sight opens - looking-glass
in the faces that stretch-n-grow -
imaging each event
carving the things in a form
while myself
I'm as shapeless as air
and the lens of the camera
is my true face

my double-edged tongue
tenderizes the flesh of words
leaves them ringing in the deafness of time

to flow in their freely own way
to discover the hidden meaning
to let slip those fixed ideas from their mind
under a tinsel which is hiding
a festering wound so deep
that we'll never know its stems

I show signs of disorder
I begin to see and feel
what it means to be in their place -
distraught or cheerful destinies -
individual destinies
smaller and more insignificant than
the saharas' grains of sand
how innocent seem their lives
chewed in the jaws of the days

the breeze through the crowns of pines
disturbs the outbursts of laughter
the sludge of darkness covers the faces
the images of youth are fading
unaware that danger is very close
it lies in their skin in the hopes of the hapless
in the enormous indifference that they never hide
sometimes they take it off or pull it over as a
curtain over an eyelet
between them and the environment that
poison the vegetation

petered flocks preside weird weddings -
the birth and the death bound to burn -

twin tree and fickle forest
under the weight of time
shadows come down treading blindly
of the animals in the storm
always migrating in search of a visible self
all of a sudden I become images of the impossible
when I understand that the future will resemble
the present

This is our lonely world
a set world of things
all that touch you eats you out of house and home
nourishment to the underground ferns
promised paradise for the weak faint a legend
where the important thing is to know your place.

S-A ÎNTÂMPLAT TOT CE SE PUTEA ÎNTÂMPLA

Nu există nicio cale de întoarcere
mergi înainte străino
fără să-ţi imaginezi nimic altceva
decât podul care duce dincolo de râu.

În cea mai cenuşie zi de toamnă
vântul se rotunjea în coroanele copacilor
tristeţea picura ca stropii mici de ploaie
libelule dansau în lumina plumburie
păsări de fier zburau în slăvile nepăsării
în cutele frunţii în infarctul inimii
zgura drumurilor ce merg singure
iar pe ziduri însângerate urmele palmelor.

O pală de vânt îmi lovea pieptul
o creangă îngheţată răsuna în fereastră
duhurile păsărilor din câmpie amuţeau
lumea întreagă părea o lentilă convexă
pe care hoinăreau salahorii zilei
ochiul din spatele ochiului vedea
caii cu ciucuri din cortegiul mirilor miraţi
cum îşi scuturau coame de jar
băteau pământul cu albe copite
cum duhul lor galopa printre cei duşi
şi vaierul din roţi era vaierul altei lumi
cu restituiri cu amintiri îndepărtate.

Oglinda apei încă nu se rotunjise
era fără somn încă neîntregită
din triunghiul cerului cădea prima zăpadă
cineva plângea măreţia şi pustiul
unei libertăţi fără ştiinţă
altcineva storcea vinul acru
din ciorchinele verzi.

*

Trăind cu încleştare ieşim afară din noi
atârnăm de vieţile noastre inegale
scăldaţi în ape atinse de alte trupuri.

Nici încredere nici credinţă n-a mai rămas
între noi şi natura născătoare de criptice
iar dacă ceea ce ne înveşmântă
e o durere nouă ori
o sabie fără teacă în inimă
nu mâhniţi cu vorbele zilele trecerii.
V-aţi gândit oare că trăirile de azi
sunt ceea ce ni se cuvine din filele istoriei?

- E noapte sau zi?
- Nu prietene
e un veşnic amurg scrâşnitor
deasupra unui siloz de marionete
frânturi de viaţă gânduri pierdute
imagini care se reflectă pe dos
şi doar uneori o scânteie neînsemnată
în mijlocul unei mulţimi paralizate –
oare din ce a mai rămas
se mai poate face un om?

Încă de dinaintea naşterii
s-a întâmplat tot ce se putea întâmpla
în chilia sângelui meu
timpul îşi întoarce veşnicul ceas
tălpile îmi miros a tămâie
şi chiar mâinile mi se zbat
ca un iepure mai alb decât omătul
prins în capcană
nici cele văzute şi atinse
nici cele auzite şi înţelese
nu mă bucură
legile firii sunt în instinctele mele dure
şi-mi e frică
să nu-mi fie frică de nimic.

IT HAPPENED ALL THAT IT COULD'VE HAPPENED

There is no going back
go ahead stranger
without looking at anything else
but the bridge leading across the river.

In the most dreary day of autumn
the wind was rounded in the tree crowns
sadness was dribbling like sprinkles of rain
dragonflies were dancing in a leaden light
iron-birds were flying in thoughtless bless
in the knit of my browns in a heart attack
the tarmac of roads that drive themselves away
and hand-prints on bloody walls.

A gust of wind was banging my chest
a frozen branch was resonating in a window
on the plain the spirit of birds were speechless
the whole world seemed a convex lens
where the drudges of the day were wandering
the eye behind the eye was looking at
horses with tassels in a procession of surprised grooms
how they shook their ember manes
hitting the ground with their white hooves
how their spirit were galloping amongst the dead
whining wheels as the whining from another world
with restoration of distant memories.

The mirror of water wasn’t round yet
was sleepless still fragmentary
from the triangle of the sky first snow was falling down
someone was crying the greatness and the wilderness
of a freedom without science
someone else was squeezing sour wine from a bunch
of green grapes.

*

Struggling with life to get out of ourselves
we hung our uneven lives
bathe in the waters tainted by other bodies.

Neither trust nor faith is left
between us and nature the mother of cryptic
if what we are clothed in
it’s a new pain or
an unscabbard sword in the heart
don’t grieve for the words of the passing day.
Have you thought that today experiences
are our deserved pages of history?

- Is it night or day?
- No my friend
it’s an eternal screeching twilight
above a silo of marionettes
bits of life lost thoughts
images reflected inside out
and sometimes just a slight spark
in the middle of a paralyzed crowd -
what’s left of it
can one make a human?

Since before birth
it happened what all that it could've happened
in the cloister of my blood
time turns its timeless watch
my feet smell of incense
and even my hands rip and tear
like a rabbit whiter than snow
trapped
neither those seen and touched
nor those heard and understood
are gladden me
the laws of nature are my harsh instincts
and I'm scared
not to be afraid of anything.

TOT MAI GREU

Chinuită de insomnii în lăcaşul meu
mă trezesc noaptea ţipând
conştientă de aerul dens care îmi taie respiraţia
de regularitatea coastelor mele
şi arterele gata să plesnească
sărutul întunericului nu-mi închide gura
sunete puternice umplu încăperea
se izbesc unele de altele
deasupra mea care zac aici
obosită după interminabile călătorii
scufundată în scurgerea fizică a timpului

am luat pământul meu cu mine
în mine în miezul substanţei mele
furtuni minerale suflă peste faţa mea
fac să scrâşnească dinţii
sfărâmând resturile cărnoase ale strigătului
neamul meu îşi astupă urechile
iar braţele mele deschise
în aripi se prefac

îmi cufund capul în mâini
pândesc şi simt degetele crispându-se
unde să-mi construiesc casa gândurilor
unde să mă regăsesc în roşul sângelui

în rodul copacului şi galbenul spicului
ce maree mă vor duce la ţărmul lumii
şi unde să-mi împlinesc destinul?

eu nu am nume şi nici un chip anumit
umbra unei păsări prin aer
face mai mult zgomot decât umila mea trecere
dar eu văd lumea dinăuntru
iar sufletul meu
mai pierdut decât nămeţii de zăpadă
nu-i decât un copil trezit din somn
gata să râdă în hohote
călărind metamorfoza unei iluzii.

MORE AND MORE HARDER

Troubled by insomnia in my lodging
I wake up screaming at night
conscious of the dense air that takes my breath away
of the regularity of my ribs
and the arteries ready to burst
the kiss of darkness doesn't shut my mouth
heavy sounds fill the room
colliding with one another
above myself I'm lying here
tired after endless trips
immersed in the natural flow of time

I took my land with me
in the heart of my matter
sparkling storms blowing across my face
gnashing my teeth
smashing the fleshy leftovers of a screaming
my lineage turns deaf ears
but my arms are open
transforming themselves into wings

I bury my head into my hands
skulking and my *fingers feel stiff*
where should I build my home of thoughts
where to I find myself in a red of the blood

in a fruit of the tree and in a yellow ear
what tide will take me to the shore of the world
and where to fulfil my destiny?

I haven't got a name or a specific face
a shadow of a bird in the air
makes more noise than my humble passing
though I can see the world therein
and my soul
more lost than a world of snow
it's only a child awakened from sleep
ready to set in a roar
riding the metamorphosis of an illusion.

UMBRE

Făpturi cu şapte chipuri
îmi calcă umbra aşternută pe caldarâm
ori de câte ori o calcă
se aprinde focul din mine
şi locul acesta pe care îl calc
pare mormântul unei tragice lupte

fără o lumină puternică
n-aş vedea aceste umbre
tulburătoare de ape
zicându-mi: vino
nu ne stă în putinţă să lungim timpul
durata lucrurilor e cât un bob
în pliscul sur al porumbelului
iar moartea nu e un lucru care să se termine
ea lucrează înăuntrul nostru
e trecutul şi viitorul nostru.

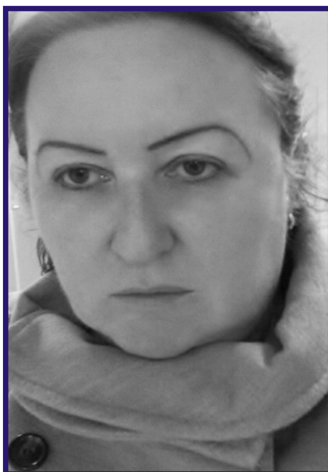
SHADOWS

Creatures with seven faces
tread over my shadow laid on the pavement
every time is treading on it
fire lights inside me
and this place I tread on
seems a grave of a tragic fight

without a bright light
I wouldn't be able to see these shadows
stirring the waters
asking me to: come
we can't stretch time
the length of the things is as much as a grain
in the beak of a grey dove
and death isn't a thing that ends
it works within us
it's our past and future.

CUPRINS

De acelaşi autor:

Vânzătorul de imagini (Ed. Călăuza v.b. 2010)
La nord de sufletele voastre (Ed. Călăuza v.b., 2011)
Judecata apei (Editura DaniMar, 2012)

978-606-517-058-2

Dorina Brânduşa Landèn • Amurguri / Sunsets

Colecţia 33

DORINA BRÂNDUŞA LANDÈN

Amurguri
Sunsets

Colecţia 33

Editura CĂLĂUZA v.b.
Editura DESTINE LITERARE